

Lord

genaamd
De groote

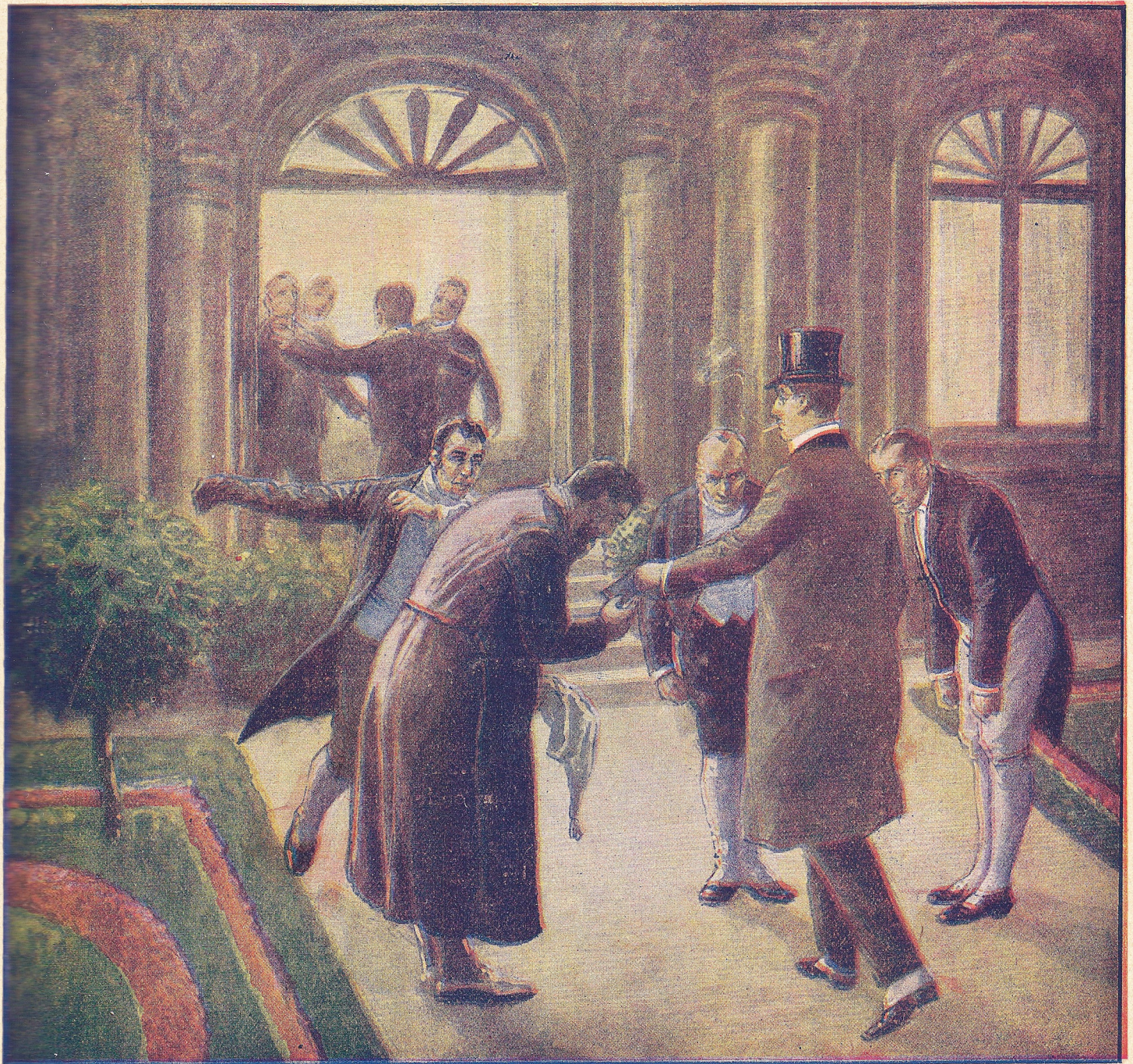
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 93

Het geheim van den heiligen Nepomuk

10 Cents
België 25 Centiemes

Van alle kanten kwamen bedienden toelopen, die den binnenkomende met eerbiedige buigingen begroetten.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Het geheim van den heiligen Nepomuk

EERSTE HOOFDSTUK.

Op de brug van de
Moldau.

„Welnu, Charly, hoe bevalt je Praag?”

„Heerlijk — verrukkelijk, Edward! Ik ben als betooverd door dit schilderachtige panorama! Het komt mij voor als of ik een stuk wereldgeschiedenis voor mijn oogen zag.”

„O, o, heel mooi gezegd, Charly, toch raad ik je om niet te veel te dwepen! Al hebben ook deze gouden koepels een groote waarde, dan verbergt toch deze ouderwetsche, heuvelachtige stad zeer vele geheimen, waarvan de geschiedenis liever mocht zwijgen.”

Bovenstaand gesprek, de lezers hebben het reeds vermoed, werd gevoerd tusschen twee heeren, die voor de trouwe lezers dezer verhalen geen onbekenden zijn.

Het zijn Lord Edward Lister, anders gezegd John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn secretaris Charles Brand, die nu reeds sedert jaar en dag de trottoirs van Londen onveilig maakten althans in het oog der politie, die zich, met hoofd-inspecteur Baxter voorop, te vergeefs inspande hen te pakken te krijgen.

Nu en dan liet de Groote Onbekende, na

Raffles 93.

een of andere truc, een spoor achter, dat door de politie-ambtenaren getrouw werd gevolgd en dat er dan ook wel eens toe leidde, dat men zijn verblijfplaats ontdekte, maar gewoonlijk was het dan weer te laat en de vlugge vogel reeds weer gevlogen.

Na zijn laatste heldendaad was Raffles de hoofdstad van Engeland wel niet ontvlucht, maar had hij toch gemeend er goed aan te doen het terrein van zijn werkzaamheden eenigen tijd te verplaatsen, iets, dat hij des te eerder deed, daar het ook weer eens tijd was voor een uitstapje, dat vooral zijn getrouwen vriend en secretaris Charles Brand welkom was, daar deze ook een zeer ingespannen tijd had doorgemaakt.

Zij waren thans in de hoofdstad van het vroegere koninkrijk Bohemen aangekomen en Brand die nog nimmer in deze antieke stad Praag, met zijn geheimzinnige sloppen en steegjes in zijn beroemd Ghetto en met zijn schitterende paleizen en patriciërshuizen, was geweest, keek zijn oogen uit.

Raffles echter, bereisd als hij was, kende deze stad van vroegere bezoeken en was Brand een zeer welkomen vraagbaak.

Zij zaten beiden in een ouderwetsch rijtuigje met een goedigen, baardigen koetsier op den bok, die scheen ingeslapen te zijn, te oordeelen naar den meer dan langzamen gang van zijn paard, dat zich trouwens door de zich verdringende volksmenigte niet kon heenwringen.

De beide vrienden hadden echter zóó veel te zien, dat zij dit niet schenen te merken.

Op een gegeven oogenblik maakte Raffles zijn vriend met een gebaar opmerkzaam op een standbeeld, dat zich in het midden van de brug, waarop zij juist reden, verhief en dat met het steenen gelaat naar de rivier gewend, over het stil voortstroomende water scheen te staren.

„Kijk, — zei hij, daar heb je het standbeeld van den heiligen Johannes Nepomucenus, dáár, op het midden van de brug!”

„Zoo, de heilige Nepomucenus —? Zeg Edward, waar is die goede man? Men ziet hier zooveel standbeelden, dat je hem mij eens wat nader moet beschrijven!”

„Wacht nog eenige minuten” luidde het antwoord, „het rijtuig komt niets vooruit — ik zou het liefste hier uitsappen en mij onder het publiek mengen.”

„Daar dacht ik ook reeds aan,” zei Brand. „Het is toch wel wat gewaagd van ons, dat wij ons zoo in het openbaar vertoonen! Als het inderdaad waar is, dat hoofd-inspecteur Baxter ons op het spoor is, dan —”

„Wees toch niet zoo angstig!” viel lord Lister zijn vriend in de rede. „Je schijnt nog altijd niet te begrijpen dat wij nooit zoo goed geborgen zijn als wanneer ons de politie van Londen op de hielen zit.”

„Zonder twijfel, tot nu toe!” hernam Brand. „Het kan echter ook wel eens anders worden. Waarom hebben wij anders Londen zoo plotseling en hals over kop verlaten? Omdat de grond ons te warm onder de voeten werd!”

In de een of andere spelonk konden wij gerust zijn, maar hier, in de groote stad Praag.”

„Reis ik incognito als markies Longchamps de Berry” vulde Raffles aan, „en jij, Charly — kunt als je wilt naar huis gaan!”

Brand schrok. Schertste zijn vriend of was het hem ernst? Hij stelde zulk een onvoorwaardelijk vertrouwen in het verstand van zijn vriend, dat hij in het vuur voor hem zou willen gaan, als lord Edward Lister, alias John Raffles, het hem gebod; doch naar Londen — en alleen! Neen! Dat kwam hem te gevaarlijk voor.

„Welnu,” vroeg de lord lachend, toen hij bemerkte, hoe zijn secretaris van het denkbeeld terugkwam, „laten wij er niet meer over praten, het was trouwens maar gekheid, eerst willen wij den heiligen Nepomucenus eens wat meer van nabij beschouwen. Daar staat hij! Als die spreken kon! —”

Het was de dag van den heiligen Nepomucenus. Op de brug van de Moldau heerschte dien avond een buitengewone drukte.

Een onafzienbare file van equipages, auto's en huurrijtuigen had moeite van de „oude stad” naar het nieuwe gedeelte en omgekeerd zich door den stroom van menschen langzaam baan te breken.

Geen luide gesprekken, slechts van tijd tot tijd hoorde men zacht gefluister en daartusschen verzuchtigingen. Vlak vóór het standbeeld van den heiligen Johannes Nepomucenus bleef de geweldige menigte staan, zoodat men noch vóór- noch achterwaarts kon.

Een aantal menschen van allerlei rang en stand verdrong zich om het beeld van den heilige, die daar zwijgzaam en strak ver boven de menschenmenigte uit, over het water stond te staren. Sommigen, die vooraan stonden, knielden op de steenen trappen, welke aan den voorkant waren aangebracht, neer, blijkbaar om de nagedachtenis van den persoon, welke door het beeld werd voorgesteld, te eeren.

Lord Lister had voldoende stof om zijn vriend en onafscheidelijken begeleider Charly Brand verklaringen te geven.

„Zie je daar op het hek die steenen plaque met de gouden inscriptie? Op deze plaats werd de heilige in het jaar 1393 in het water geworpen,” verklaarde Raffles.

„En wat had hij misdaan?” vroeg Brand.

„Dat zal ik je vertellen,” zei Raffles, „luister.”

„Deze heilige werd omstreeks het jaar 1330 in het stadje Nepomuk geboren en werd een priester van de roomsche kerk. Hij was in zijn dagen beroemd wegens zijn welsprekendheid en werd kanunnik te Praag, waar hij tevens tot secretaris van den aartsbisschop werd benoemd.

„Omstreeks dien tijd ontstond er een hevige strijd tusschen koning Wenceslaus van Bohemen en den Praagschen aartsbisschop Joannes van Jenstein en zijn domkapittel.

„Het was natuurlijk een zeer ongelijke strijd, want toen de koning zag, dat hij tegen de afdoend gedocumenteerde argumenten van de priesters niet op kon, trad hij zeer wreed tegen hen op en joeg ze weg.

„Joannes echter liet zich niet door dreige-

menten uit het veld slaan en bleef den koning uit alle macht en met alle middelen, welke hem ten dienste stonden, bestrijden.

„Dat verbitterde den koning zoodanig, dat hij den prediker liet gevangen nemen en in de gevangenis werpen. Dit echter belette den gevangene niet zooveel in zijn mach was, zijn werk voort te zetten.

„Nu was dit alles misschien nog goed afgevoeren, als zich daarbij niet een ander incident had voorgedaan, hetgeen er weer eens op wijst, dat wij met alle recht van de duistere middeleeuwen mogen spreken.

„Wat was namelijk het geval? De echtgenote van den heerschzuchtigen koning Wenceslaus was een zeer godvruchtige vrouw, die zich vaak door het bezielende woord van den prediker, die thans in de gevangenis zuchtte, had laten medesleepen.

„Op zekeren dag begaf zij zich naar de gevangenis, waar de bewaker voor de hooge vrouw wel de poorten der kerker opende, maar tevens aan den koning verklapte, dat zij dit bezoek bij den gevangene had afgelegd.

„De koning wilde natuurlijk weten waarom zij dit gedaan had, maar zij antwoordde, dat zij slechts bij Joannes Nepomucenus was geweest om te biechten en dus niet verplicht was, ook niet aan haar echtgenoot, te zeggen, waarover zij gesproken had.

„De koning ontstak in woede en verweet zijn reine vrouw van niet minder dan ontrouw, ofschoon hij daartoe niet de minste reden had.

„Hij dreigde haar met zware folteringen, maar daar zij standvastig bleef weigeren, begaf hij zich in persoon naar de gevangenis, waar hij tevens eenige beulsknechten ontbood en een formeele folterkamer liet inrichten.

„Toen dit geschied was, liet hij den gevangene Joannes Nepomucenus voor zich brengen en eischte van hem, dat hij zou zeggen waarover zijn vrouw gesproken had, onder straffe van hevige folteringen op de plaats zelve.

„Joannes Nepomucenus toonde zich in het minst niet bevreesd, maar wees den koning er met waardigheid op, dat hetgeen hij vernomen had van de koningin, in de biecht gezegd was en dat zijn belofte hem tot stilzwijgen bond jegens wien ook.

„De koning ontstak hierover in woede en liet den gevangene, die geheel weerloos in zijne handen was vreeselijk pijnigen.

„Ik weet niet, Charly, — zei Raffles, — of je op de hoogte bent van de geschiedenis der middeleeuwen, maar als dat niet zoo is, dan

kan ik je wel vertellen, dat de menschen in die dagen hun wedergade in het uitdenken van de verfijnde wreedheden niet hadden. Op welke gruwelijke wijze deze man, die, of wij nu al met zijn zienswijze accoord gaan of niet, toch in ieder geval zijn plicht deed, gemarteld werd, zal ik je dan ook besparen, maar je zult je kunnen voorstellen, dat het meer dan beestachtig moet geweest zijn.

„Joannes Nepomucenus echter doorstond alle pijnen zoo goed hij kon, al veronderstel ik, dat hij al zijn moed en uithoudingsvermogen noodig zal hebben gehad, om maar niet door een of andere gefingeerde bekentenis een einde te maken aan het gemartel zijner beulen. Zeer waarschijnlijk echter vond hij het beneden zijn waardigheid om te liegen, zooals gewoonlijk het geval is met dergelijke hoogstaande en in zekeren zin dweepzieke menschen, zoodat hij alle uitgedachte folteringen zich wilde laten welgevallen.

„Als men de verhalen van de geschiedschrijvers dier dagen mag gelooven, moet de man geen gezond stukje vleesch meer aan zijn lichaam hebben gehad.

„Alsof dat nog niet genoeg was, liet de koning hem toen aan handen en voeten gebonden in de Moldau, de rivier, die wij nu aan onze voeten zien voortvloeien, juist op de plek waar dat beeld staat, werpen, met het onvermijdelijke gevolg, dat de man verdrong.”

„Dat is interessant, — zei Brand, die aandachtig toegelusterd had. — Het is toch wel vreeselijk, dat zoo iets in die dagen kon gebeuren en ik vraag me af of er niet zoo iets was als een volksgeweten, dat den koning ter verantwoording riep?”

„Daarover kan ik niet oordeelen, — antwoordde Raffles, — ofschoon ik wel weet, dat de koning alle mogelijke voorzorgsmaatregelen had genomen, dat een en ander niet bekend zou worden.”

„Hé, — zei Brand, — dan schijnt hem dat niet veel geholpen te hebben, want naar dit beeld getuigt, is zijn marteldood dan toch bekend geworden.”

„Dat is het ook — zei Raffles, — ofschoon niet direct, want het was den koning inderdaad gelukt het zwijgen der beulen te koopen. Maar Joannes Nepomucenus heeft er zelf voor gezorgd.”

Brand keek zijn vriend verwonderd aan en trok zijn wenkbrauwen hoog op.

„Hoe kon dat dan?” — vroeg hij met een ongeloofigen toon in zijn stem.

Raffles begon te lachen en zei:

„Luister, dat is ook een heel interessante geschiedenis.

„Het lijk van den gemartelde was natuurlijk toen het nog doodstil was, zoo tegen het kriecken van den ochtend, in het water geworpen en de beulen, die zich met dat werk hadden belast, zagen, dat het eerst snel met den stroom werd medegevoerd en daarna, daar het met steenen bezwaard was, in de diepte verdween.

„Maar tegen den avond gebeurde het groote wonderlijke feit, dat den naam van den gemartelde op aller lippen zou brengen. Terwijl er een groote menigte bij gelegenheid van een nationaal feest over de brug passeerde, zagen zij plots boven het woelige water een lichtschijn gloeien. Dit was zóó iets ongewoons, dat de meesten bleven staan. En wat men toen waarnam, grensde aan het ongelooflijke. Het schijnsel naderde en wel tegen den stroom in.

„Nieuwsgierig bleven allen staan en op eens werd een luiden kreet vernomen. Iemand met zeer scherpe oogen had meenen te zien, dat onder het lichtschijnsel een menschelijk lichaam zich voortbewoog.

„Nog een paar oogenblikken werd gewacht en ja, nu zag iedereen op de brug hetzelfde. Onder den lichtschijn, die, voor zoover men kon nagaan als een wolk over het water dreef en door geen ander voorwerp werd uitgestraald, lag een menschelijk lichaam op het water.

„Nadat de menigte met angst en beven dit verschijnsel had waargenomen, waagden eenige der stoutmoedigsten zich in een bootje en roeiden naar het zich langzaam tegen den stroom voortbewegende lichaam toe.

„Naderbij gekomen, zagen zij dat het lijk was, het aan handen en voeten gebonden lijk van den bekenden en beminden prediker Joannes Nepomucenus, wiens lichaam een en al gapende wonde was van de hem toegebrachte martelingen.

„Onmiddellijk rees een vermoeden tegen den koning en toen de mannen het lichaam uit het water wilden trekken om het lijk een fatsoenlijke begrafenis deelachtig te doen worden, riep men hen toe, dat zij dit niet moesten doen, daar zich een deputatie naar den koning had begeven, om hem verslag te doen van hetgeen er geschied was en men hem zich zelf hiervan wilde laten overtuigen.

„Inderdaad kon men den koning overhalen dit te doen. Met vrees en angst in het hart kwam de koning bij de brug aan en keek in het water.

„Ook hij zag den lichtschijn en daaronder het lichaam van den gemartelde, dat nu stil op de zich zacht voortbewegende golfjes lag.

Maar nauwelijks keek de koning naar het verschijnsel, of het lichaam, alsof het daarop gewacht had, begon zich weer langzaam, tegen den stroom in, voort te bewegen.

„De koning rilde van angst doch deed zijn best zijn gevoelens onder een minachtenden lach te verbergen. Maar toen de menigte haar stem tegen den wreede heerscher verhief, werd hij toch echt bang en vluchtte.

„Doch vóór hij zijn plaats kon bereiken, struikelde zijn paard, door de kreten van de woedende menigte bang gemaakt, over een steen, de koning sloeg over den kop en was onmiddellijk een lijk.

„Het spreekt van zelf, dat direct eenige fanatieken dit toeschreven aan een gerechte straf des hemels, hetgeen er niet weinig toe bijdroeg het feit van den armen, gemartelden prediker nog meer bekend te maken, met het gevolg, dat men kort daarop hem als een heilige ging vereeren.”

„Dat is zeker een zeer interessante historie, — zei Brand met een ernstigen blik op zijn vriend, — en toen heeft men zeker dat standbeeld voor hem opgericht?”

Lord Lister wilde antwoorden, toen Brand hem plotseling bij den arm pakte en naar de menigte keek, die den heilige omringde.

„Wat is er?” vroeg de lord.

„Wend je gezicht af,” zei Brand. „Er is iemand onder de menigte, die je met zulke scherpe blikken aanziet, dat ik er alles op wedden wil, dat het een detective is, die je herkend heeft — — —”

„Je bent dwaas, Charly!” zei Raffles lachend. „De man interesseert zich voor geheel iets anders dan voor mij. Maar tusschen haakjes: Hij gelijkt zeer veel op jou.”

„Op mij?” vroeg Brand.

„Ja, op jou” hernam Raffles. „Wees maar gerust — hij heeft het oog niet op mij gevestigd, maar wie weet, wat voor bijzonders hij ontdekt heeft. Zijn blik is op de Nikolaaskerk gevestigd. Ik heb hem al eerder in het oog gehad dan jij.

„Het komt mij voor, dat ik hem eenige oogenblikken geleden op de trappen voor de voeten van den heilige heb zien bidden en dat de jonge, mooie vrouw, die daar nu neerknielt, hem in zijn gebed gestoord heeft. Zie je haar, Charly?”

Brand keek in de aangeduide richting, zag haar en ook hij was door de betooverende verschijning bekoord.

„Welk een schoonheid!” mompelde hij. „De prachtige blanke handen had de vrouw vol devotie gevouwen, het hoofd eenigszins gebogen, de oogen neergeslagen, in stille aandacht

in het gebed verzonken, geleek zij op een madonnabeeld van hemelsche schoonheid.

Brand was geheel verdiept in zijn bewondering, want de geheimzinnige vreemdeling had zijn gelaat afgewend en hield zijn oogen eveneens op de schoone vrouw gevestigd.

Deze slanke man, die in zijn voorkomen wel wat van een detective had, scheen haar ongelukkige minnaar te zijn. Hij staarde, met de hand aan het voorhoofd naar de mooie jonge vrouw, over wier schouders het prachtige haar tot aan haar heupen neerhing — daarna dwaalden zijn oogen weer af en keken vragend en wanhopend naar de menschen.

Even later weer wendde hij zich plotseling tot de mooie vrouw, alsof hij haar onttrekken wilde aan haar aandachtig gebed, maar, in haar nabijheid gekomen, bleef hij staan, alsof een tooverkracht hem weerhield.

„Wel, Charly, denk je nu nog, dat deze ongelukkige zijn oogen op mij gericht had?” vroeg lord Lister spottend.

„Neen, integendeel”, antwoordde Brand, „nu zie ik wel, dat hij al zijn aandacht aan die mooie vrouw wijdt. — Of hij een afgewezen minnaar is, of dat hij het ideaal zijner droomen thans plotseling voor zich ziet — —?”

„Ja, wie weet, Charly” hernam Raffles. „Als het je zoo erg interesseert, vraag het dan den heiligen Nepomucenus, voor wien beiden hun hart uitgestort hebben”.

„Neen, Edward, je hebt immers zelf gezegd, dat die niets mededeelt, zelfs al zou hij levend en niet van steen zijn.”

„Neen, dat doet hij ook niet, Charly,” zei Raffles. Op dit oogenblik was de wonderschone vrouw opgestaan. Eerst nu kon men haar schoone vormen, die door de schilderachtige nationale kleederdracht, die zij droeg, nog beter uitkwamen, goed onderscheiden.

Ook nu hield zij haar blik gevestigd op het kleine, elegante, zwarte gebedenboek, dat zij met beide handen vasthield.

Zij trachtte zich bij den stroom van menschen aan te sluiten en terwijl men voor haar uitweek als voor een hemelsche verschijning, kreeg zij ruimte om voort te gaan. Eenmaal sloeg zij haar oogen op — maar slechts een kort oogenblik — toen sloeg zij haar blikken weer neer.

Op een tamelijken afstand volgde haar de vreemde man, die zijn opgewondenheid slechts moeilyk kon verbergen.

Onwillekeurig waren Raffles en Brand in het rijtuig opgestaan, om deze menschen met hun oogen te volgen; maar niet alleen zij deden dit — ieder, die hen zag, kon zijn nieuws-

gierigheid niet bedwingen, die in het bijzonder door de schoone vrouw werd opgewekt.

Het rijtuig van Raffles stond weer stil.

„Kom, Charly, laat ons hier uitstappen,” zei hij.

„O, ik begrijp je!” antwoordde Brand. „Die twee interesseeren je — je wilt hen volgen — misschien wel achter hun geheimen trachten te komen — —”

Lord Lister antwoordde niet. Hij trok zijn wenkbrauwen samen en was ernstig geworden. Hij liet den koetsier met het rijtuig vertrekken, na betaald te hebben.

De beide menschen, die hem zoo veel belang inboezemden, waren reeds ongeveer dertig passen voor hem.

Hij zag van de vrouw niets meer dan haar donkerrooden zijden hoofddoek, dien hij steeds in het oog hield.

Op den man lette hij minder — want hij begreep zeer goed, dat deze haar geregeld zou volgen.

Brand waagde het niet, iets te vragen, ofschoon het tweetal hem nu evenveel belang inboezende als zijn vriend.

Zij bevonden zich reeds op eenigen afstand van de brug, daar, waar links van de Moldau de Brugstraat begint, die naar de St. Nikolaas-kerk en het Hadschinplein voert.

In dit stadsgedeelte woont de Boheemsche adel en hier staat het eene paleis naast het andere.

De dame in het schilderachtige toilet volgde dezen weg en op een afstand van minder dan twintig schreden werd zij door den geheimzinnigen man gevolgd.

In deze straten heerschte wel een mondaine drukte, doch er heerschte geen gedrang en er passeerden niet veel menschen uit de volksklasse.

De patricische opvatting der menschen gedoogde het hier niet, nieuwsgierig naar de vrouw om te zien, maar intusschen kon niemand, die haar ontmoette, nalaten, een oogenblik stil te staan om haar te bewonderen.

Zoодоende sprong het niet in het oog, dat de man haar steeds volgde en nog minder, dat lord Lister en zijn begeleider dat op eenigen afstand eveneens deden.

Plotseling werd de voorname kalmte door een luid geschreeuw afgebroken.

Verscheidene courantenjongens boden extra-bladen ten verkoop aan. De opmerkzaamheid van alle voorbijgangers werd door hun geroep aangetrokken.

„Hoor ik goed —?” fluisterde Brand zijn

vriend in het oor, „hoorde ik daar niet den naam van Raffles?”

Lord Listers oogen schoten één oogenblik vuur, maar onmiddellijk nam hij weer een kalme houding aan.

„Het allerlaatste nieuws — vijftig kreuzer!” — schreeuwden de courantenjongens; — „toe, mijnheer, koop er eentje!” riep een der jongens tot lord Lister.

„Vijfduizend pond sterling belooning voor hem, die den internationaalen koning der dieven John Raffles arresteert!!

John Raffles, de grootste dief der wereld, de Grootte Onbekende, bevindt zich te Praag — vijftig Kreuzer kost het officieele extra blad, waarin het welgelijkende portret van den koning der dieven Raffles voorkomt!!!”

Terwijl Charly Brand zich nauwelijks wist te beheerschen, haalde lord Lister, alias John Raffles, thans genaamd markies Longchamps de Berry, koelbloedig zijn portemonnaie te voorschijn, gaf den courantenjongen vijf kronen en nam stilzwijgend twee exemplaren van de courant, een voor zich zelf en een voor zijn vriend en secretaris.

De courantenjongen, die er trotsch op was, zulk een goeden handel gedreven te hebben, begon nu nog harder te schreeuwen.

De menschen kochten het blad en lazen het. Ieder rekende op de mogelijkheid, dat hij de 5,000 pond sterling zou kunnen verdienen.

De beruchte koning der dieven hield zich dus te Praag op, misschien wandelde hij wel, geheel onbekend, in hun nabijheid! Men wist wel, dat het hem honderden keeren gelukt was, de meest geslepen agenten van politie om den tuin te leiden.

En wat tot dusverre geen Engelschman gelukt was, kon misschien in Bohemen wel gelukken.

Men moest vóór alles het signalement goed onthouden.

Lord Lister en Charly Brand hadden het bericht in de couranten inderhaast gelezen en Raffles zag, dat de handen van zijn vriend beefden.

„Vlug, vlug —!” zei lord Lister, „anders verliezen wij het spoor. — Steek de courant bij je!”

„Edward —” zei Brand, „zullen wij niet liever dadelijk met den eersten trein —?”

„Gaan vluchten —?” vroeg Raffles. „Dat zou wat moois zijn! Neen, mijn jongen, laten wij onzen beminden hoofd-inspecteur van politie Baxter, met zijn internationale kennisge-

ving en zijn 5.000 pond maar met rust laten. — Zoo'n bluf hindert Raffles niet. Ik zou wel eens willen weten, waar hij het geld vandaan krijgt.”

„Misschien heeft de regeering hem weer eens wakker geschud en informaties van hem gevraagd omtrent John Raffles. Misschien heeft men hem ook wel van regeeringswege voor oogen gehouden, dat hij zijn post kwijt raakt, als hij mij niet spoedig aan het gerecht overlevert.”

Zij waren een eind verder gegaan, toen lord Lister plotseling bleef staan en zijn begeleider op den schouder klopte.

Hij moest lachen om het onnoozele gezicht, dat Brand zette.

„Edward — ben je het of ben je het niet?” vroeg hij onthutst.

„Ik ben het nog, Charly,” luidde het antwoord.

Raffles had in dien tijd, zonder zijn stap ook maar één oogenblik te vertragen, een klein fleschje uit den zak gehaald en dit naar de oogen gebracht.

Ongemerkt had hij eenige druppeltjes van de vloeistof welke het fleschje bevatte, in zijn oog laten vallen, met het gevolg, dat deze plotseling van kleur waren veranderd.

De levendige doordringende, grijze kleur zijner oogen was gewijzigd in een donkerbruine bij het zwarte af, hetgeen een zoodanige verandering aan zijn gelaat gaf, dat Brand er een oogenblik van beduusd was geweest.

„Heb ik nu nog eenige overeenkomst met het signalement?” vroeg hij.

„Neen,” antwoordde Brand. „Je bent in eens heel iemand anders.

„En nu moet jij zonder masker en zonder schmink veranderen in den Italiaanschen markies d'Aosta, begrepen?” voegde Raffles zijn vriend toe.

„Ik zal het probeeren,” antwoordde Brand, vertrok zijn gezicht en beproefde eenigszins met het rechterbeen te trekken.

„Onzin —!” zei Raffles — „wij moeten nu onze schreden juist verhaasten en denk er aan, dat je lachen moet — vooral lachen!”

„Mijn hemel — lachen ook nog — als er 5,000 pond belooning op gesteld zijn, om ons te arresteeren —”

„Kom, Charly, die premie wil ik zelf verdienen!” lachte Raffles. „Op welke wijze ik dat doen zal, weet ik op dit oogenblik nog niet. Maar dat ik ze krijg, daarvan ben ik overtuigd. Ik wil ze verdienen, ten eerste om geld in handen te krijgen en ten tweede om onzen vriend, inspecteur Baxter, eens behoorlijk te ergeren.”

„Over wat je daar zegt, moet ik wel lachen!” riep Brand.

„Dat is verstandig van je en past in je rol,” zei Raffles verheugd. „Speel die rol, tot wederopzegging verder, dan wil ik den buit eerlijk met je deelen.

Wij moeten nu uitvorschen, wie die beiden zijn, die zoeven om den hoek in een zijstraat verdwenen.

„Ik wil en moet weten, welke verhouding

er bestaat tusschen de mooie vrouw en dien vreemden man. Ik geloof, dat beiden den heiligen Nepomucenus groote geheimen hebben toevertrouwd.

Deze oude heilige heeft nog nooit, ook bij zijn leven, iets naverteld, hij is altijd stom geweest, maar heden kon hij zeker ook niets meer hooren — en daarom wil ik den heiligen Nepomucenus spelen en helpen, waar ik helpen kan.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het grijsgroene huis.

Wat lord Lister, alias Raffles, thans markies Longchamps de Berry, gevreesd had, was gebeurd: hij had het spoor van de schoone onbekende verloren en, wat nog onaangenamer was, ook het spoor van haar vreemden vervolger.

Hij was voornemens, Charly Brand thans genaamd markies d'Aosta, te berispen, want alleen door diens angst waren zijn gedachten afgeleid van de beide menschen, waarin hij buitengewoon belang stelde en die hij verder in het oog wilde houden.

„Hoor eens, Charly,” zei hij eenigszins ontstemd, „wijs jij mij nu het spoor weer aan van deze beide menschen, die de bescherming van den heiligen Nepomucenus zochten, maar, naar het schijnt, niet gevonden hebben.

„Zooals ik je reeds gezegd heb, wil ik van nu af aan beider beschermer zijn — maar waar zijn ze nu? Waar zijn ze zoo plotseling verdwenen?

„Zij kunnen toch niet in den grond verdwenen zijn?”

„Dat kunnen zij zeker niet,” antwoordde Brand; „als ik mij niet vergis, zijn ze ginds dat grijs-groene huis binnen gegaan.”

Zij liepen voort en Raffles begaf zich een weinig naar links, om het aangeduide huis beter te kunnen zien.

„O,” zei hij, „het staat een eind achteruit, daardoor konden zij zich plotseling aan mijn blikken onttrekken. Charly, blijf jij hier en kijk nauwkeurig toe, of misschien ook een van hen te voorschijn komt; ik ga het huis binnen. Indien er iets gebeuren mocht, waardoor jij je onmiddellijk verwijderen moet, vóórdat ik terugkom, maak mij den weg, waarlangs je vertrokken bent, dan kenbaar door op korte afstanden sigaretten te laten vallen, die je vooraf onrookbaar maken moet!

Overigens kun je mij altijd weer aantreffen in het hotel „Hof van Engeland”.”

Op het oogenblik, toen John Raffles het door Brand aangeduide grijs-groene huis betreden wilde, werd de deur reeds geopend en kwam de vervolger van de schoone vrouw hem tegemoet.

Raffles wist niet dadelijk wat hij moest doen: of hij den man zou volgen of dat hij informeerden zou naar de vrouw, die zich zeker in het huis bevond.

Het eerste leek hem het beste toe, daar hij bedacht, dat hij in ieder geval geen voldoende verklaring zou kunnen geven, wanneer de man hem vroeg in welk opzicht hij zoo'n groot belang stelde in de bedoelde schoone.

Terwijl hij nog overlegde, vielen hem twee omstandigheden op, waaruit hem bleek dat

hier inderdaad een groot geheim verborgen werd.

Hij had in de handen van den jongen man het gebedenboek gezien, dat de jonge vrouw bij zich had, toen zij voor het beeld van den heiligen Nepomucenus geknield lag.

Raffles zag, dat de jonge man staan bleef, schuw naar alle kanten omkeek, het gebedenboek opende en iets scheen te lezen, dat de vroegere bezitster er had ingeschreven.

Hij zag voorts, dat de jonge man het gebedenboek dichtsloeg, de blikken ten hemel wendde alsof hij voor een grootte gunst dankte en daarna verder ging.

Het andere, dat Raffles opmerkte, was een porseleinen bord op de deur van het huis, waarop te lezen stond:

Dokter CZERNOWITZ, zenuwarts.

Of de dame woonde hier, wat met het oog op haar kostbare kleeren onwaarschijnlijk was, *of* zij had den zenuwarts Dr. Czernowitz een bezoek gebracht, — zoo dacht hij. —

Maar er kon ook een derde omstandig-

heid zijn — misschien had zij juist dit onaanzienlijke huis gekozen, om den jongen man een kort onderhoud toe te staan.

Wat moest Raffles nu doen?

De courantenjongens boden nog altijd de extra-bladen met luider stem te koop aan.

Raffles had thans een besluit genomen.

Met een zelfbewuste houding ging hij naar zijn nog steeds wachtenden vriend toe, bleef voor hem staan, nam zijn hoed af en deed alsof zij geheel vreemd aan elkander waren.

Ook Brand, die hem direct begreep, nam de houding aan, die zij hadden afgesproken.

„Ik ben van plan, den jongen man nu te volgen, Charly,” zei Raffles. „Jij moet hier blijven en het grijs-groene huis niet uit het oog verliezen.

„Als de dame weer verschijnt, dan moet je haar volgen, opdat je mij later precies kunt opgeven, waar ik haar vinden kan.

„Als zij niet mocht verschijnen, dan moet je hier blijven totdat ik je aflos. Berepen?”

„Uitstekend, Edward! Goed succes!”

„Ik groet u, markies!”

DERDE HOOFDSTUK.

Een raadselachtig verliefd paar.

John Raffles, alias markies Longchamps de Berry, volgde den vreemden jongen man op de hielen.

Maar op welke manier — zoo bedacht hij onderwijl, — zou hij hem naderen en trachten vriendschap met hem te sluiten? Want het was zijn bedoeling niet, op een slinksche manier achter diens geheimen te komen, maar openhartig met hem te spreken.

Zijn gemoed zei hem, dat hij niet alleen als de goede engel voor dit paar moest optreden, maar ook als zijn eigen redder.

Hij wilde de 5,000 pond sterling, die op zijn aanhouding uitgelooft waren, verdienen en bovendien nog... ja, wat wilde de Grootte geniale Onbekende niet? Op de gemakkelijkste manier geld verdienen, hoofd-inspecteur van politie Baxter een kool stoven en — — veel goed doen!

Door zijn goede genius werd hij ook nu weer geleid, hoe hij het moest aanpakken om met den jongen man kennis te maken.

Deze, in gedachten verdiept, had het gebe-

denboek nogmaals geopend en de binnenzijde van den band bekeken, waar de door de dame geschreven woorden op stonden.

Wat zou zij wel geschreven hebben? dacht Raffles. Het moest in ieder geval iets hartelijks en aangenaams zijn, want het gelaat van den lezer helderde op.

Raffles verhaastte zijn schreden, ging dicht langs den verliefden dreamer voorbij en beproefde om met zijn scherpe blikken iets te lezen, maar dat duurde slechts enkele oogenblikken, want plotseling deed de jonge man het boek dicht.

De plotselinge verschijning van een mensch in zijn onmiddellijke nabijheid deed hem uit zijn droom ontwaken en met verlegen blik keek hij Raffles aan.

Raffles deed hetzelfde en kwam tot de overtuiging, dat de gelijkenis van den jongen man met zijn vriend en secretaris Charly Brand nog treffender was dan hij reeds had opgemerkt.

Deze gelijkenis deed Raffles onmiddellijk

een plan beramen, dat hij ten uitvoer wilde brengen.

Hij had niet alles, wat in het gebedenboekje geschreven stond, kunnen lezen, slechts eenige woorden.

„Mijn beste Richard”, zoo luidde het begin!
„Mijn lieve, beste Richard!”

Hij heet dus Richard — dacht Raffles, — dat is dus toch reeds iets.

Ook de overige woorden waren, evenals deze, in het Fransch geschreven — hetgeen voor Raffles een bewijs was, dat de lieden tot den beschaafden stand behoorden, of dat het mogelijk was, dat zij geen Hongaren van geboorte waren.

Raffles had ook gelezen neuf heures — negen uur. Zij wilden dus nader bij elkander komen. Waar, dat was hem ontgaan; slechts de onderteekening had hij nog met één oogopslag gezien: Ta malheureuse Elvire (je ongelukkige Elvira).

Zij heette dus Elvira en was ongelukkig. Natuurlijk, dan kon men wel zien, doch nu had hij het ook schriftelijk geconstateerd.

Het gevoel van nieuwsgierigheid, dat hij bij den jongen man had opgewekt en diens verlegenheid, wist hij spoedig te doen verdwijnen, doordat hij zich beleefd verontschuldigde.

„Excusez monsieur” (verontschuldig mij, mijnheer), zei hij, „ik ben hier vreemd — verstaat u Fransch?”

„Oui, bien” (jawel, zeer goed) mijnheer”, antwoordde de ander eenigszins verwonderd.

„O, je suis étranger (ik ben een vreemdeling)! U wilt mij zeker wel zeggen, waar de Carlsbrug is — ik zou gaarne het standbeeld van den heiligen Joannes Nepomucenus willen zien —”

„Het standbeeld van den heiligen Nepomucenus?” herhaalde de jonge man, die zijn gebedenboekje angstig scheen te willen verbergen. „Ik moet daar ook heen!”

Zijn stem klomk zoo eigenaardig vroom, dat Raffles voorzichtig moest zijn om zijn rol verder te kunnen spelen.

Hij stond hier tegenover iemand, wiens ziel rein en groot was en die ongetwijfeld een onbepaald vertrouwen in God had.

Daardoor gevoelde Raffles het groote onderscheid tusschen zich zelf en dezen persoon, wyl hij door aanleg en overtuiging geen bepaalden eeredienst huldigde, al was hij ook in zijn hart een vroom man, hetgeen tot uiting kwam in zijn levenswijze, welke uitsluitend gericht was op de liefde tot zijn evenmenschen.

Deze vreemde persoon trok hem aan.

Het kwam Raffles voor, alsof het donkere oog van dezen man, met een bovenaardsche

reinheid, tot in de diepte van zijn gemoed keek.

Hij, die niet bevreesd zou zijn geweest voor een Sherlock Holmes, durfde het bijna niet wagen, naar dezen man zijn oogen op te slaan.

Het waren gedenkwaardige oogenblikken voor Raffles!

Ginds riepen nog de courantenjongens: „5,000 pond sterling voor dengene, die den beruchten koning der dieven arresteert!”

Een half uur geleden had hij nog gelachen over deze vergeefsche poging!

Hij had Brand aangeraden om zoo veel mogelijk te lachen en zich vroolijk te maken over den dommen hoofd-inspecteur van politie te Londen!

En de hooge premie wilde hij zelf verdienen om daarmee het toppunt te bereiken van zijn geniale streken en een nieuw record te slaan!

Maar nu keken hem de donkere oogen van den jongen man zóó doordringend aan, alsof hij hem in zijn ziel wilde lezen.

Maar Raffles had geen Raffles moeten zijn, als hij dezen blik niet had weten te doorstaan.

Gedurende eenige minuten stond hij in beraad — maar plotseling had hij zijn wilskracht teruggekregen.

Neen! — klonk een stem in zijn binnenste — je behoeft voor niemand bang te zijn. Jij durft het hoofd te bieden aan de menigte laffe bedriegers, die zich verrijken met de bezittingen van anderen en als eerlijke menschen sterven en begraven worden. Die geld bij hoopen verzamelen en een arme bedelares geen cent geven, omdat het niet aan de groote klok gehangen wordt!

En wat doe jij nu eigenlijk, Raffles? Jij ontnemt anderen hun bezittingen en bedeeft daarmee hen, die armoede en honger lijden, hen bij wie de ellende een huisgenoot is.

Daarom ben je geen dief en als het ook waar is, dat velen door je bedrogen zijn, dan waren die bedrogenen toch allen zelf bedriegers.

Dit bedacht Raffles nog, toen hij tot den jongen man zei:

„U wilt dus ook naar den heiligen Nepomucenus, dat treft goed. Ik vermoed, dat u, volgens de gewoonte van dit land, hem hulde wilt brengen.

„Misschien staat u toe, dat ik in uw tegenwoordigheid deel neem aan de viering van zijn naamfeest.”

„Mijnheer”, antwoordde de jonge man, „het doet mij leed, dat ik aan uw wensch geen gevolg kan geven. Ik wil niet, volgens de gewoonte van dit land, den heiligen Nepomu-

cenus mijn hulde gaan brengen — ik wil hem om iets vragen. Ik wil tot hem bidden.”

„Bidden?!”

„Ja, mijnheer, ik wil hem zóó vurig om iets bidden, dat ik ongestoord en geheel alleen moet zijn.”

Met deze even beleefde als afwijzende woorden liet hij Raffles staan, die even beleefd zijn hoed afnam, zonder dat hij dadelijk wist, wat hij nu doen moest.

Hem nu nog verder te volgen en gedurende langeren tijd gade te slaan, zou doelloos zijn.

Hij gaf den chauffeur van een in de nabijheid staande auto een wenk, stapte in, betaalde dadelijk en liet zich naar de plaats brengen, waar hij Charly Brand had achtergelaten.

Meer nog dan aan den jongen man met zijn donkere oogen, dacht hij op dit oogenblik aan de vrouw, waarmede deze vreemdeling in raadselachtige betrekking stond.

Zou het Brand gelukt zijn, haar spoor te ontdekken?

Raffles fronste zijn wenkbrauwen.

Na korten tijd liet hij de auto stil houden en ging te voet naar de naastbijzijnde straat, waarin het grijs-groene huis stond.

Hoe hij echter ook naar zijn vriend omkeek — hij zag hem nergens.

Drommels! waar zou de jongen nu zijn? — dacht hij. —

Zou hij zich misschien in het tegenover gelegen restaurant bevinden, om vandaar uit te kunnen spionneeren?

Raffles zocht op straat naar sigaretten — en jawel — met zijn scherpe oogen ziet hij de eerste, de tweede — de derde — hij volgt de sporen daarvan volgens afspraak — de sigaretten brachten hem onmiddellijk naar het Hadschin-plein.

„Wat zou dat beteekenen?” dacht Raffles. „Ons hotel ligt niet in deze richting. Zou de dame? Natuurlijk! Dat kan ik wel denken! Zij woont niet in het grijs-groene huis — zij is zeker weer te voorschijn gekomen en Charly heeft haar gevolgd.

Deze elegante dame woont niet, zij *resideert* — het is zeker de vrouw van een der voornaamste magnaten, die in een van deze trotsche paleizen woont —”

Eensklaps zag hij Charly.

Deze stond midden op het plein, had een rooden Baedeker in de hand en las daarin, alsof hij een vreemdeling was.

„Goeden avond, mijnheer!” zei Raffles, nader tredend.

„Hé, goeden avond, mijnheer de markies!” antwoordde Brand.

Zij begroetten elkaar vriendschappelijk en waren spoedig met elkander in gesprek.

„Zij is daarginds binnengegaan, Edward. Zie je daar die kleine poort in den muur van het park? Daardoor is zij verdwenen”.

„En weet je verder niets?” vroeg Raffles.

„Neen”.

„Dat is veel, maar toch te weinig”.

„Ik heb gedaan, wat ik kon. Maar laat ik je alles vertellen —” begon Brand.

Zij liepen het plein op en neer:

„Nadat ik een goed kwartier had gewacht, werd de deur van het bewuste huis geopend en verscheen een vrouw, die ik in weerwil van haar veranderde kleeding, herkende als de dame, die voor het standbeeld van den heiligen Nepomucenus gebeden had. Zij droeg nu niet meer haar Boheemsch nationaal kostuum, maar een zwart zijden japon.

Haar hoofd was niet meer omwonden met een rood zijden doek, maar bedekt door een zeer modernen, hoed — over haar gelaat had zij een dunnen sluier.”

„Je hebt je toch niet vergist, Charly? Heb je in haar dezelfde persoon weer herkend?” vroeg Raffles.

„Zonder den minsten twijfel,” luidde het antwoord. „Alleen reeds door haar slanke gestalte, haar waardige houding en gang, behoefde ik geen oogenblik te twijfelen”.

„Dweep maar niet zoo met haar, Charly”.

Raffles zei dit opzettelijk, want hij dacht aan den invloed, dien de ander op hem had uitgeoefend en zijn vriend was toch een man; zij een vrouw!

Er ging een gedachte door zijn hoofd, namelijk deze:

„Wanneer deze beiden eens niet een ongelukkig minnend paar, maar broeder en zuster waren?”

Dan weer vroeg hij zich af of zij misschien gehuwd was?

„En wat heb je verder gedaan, Charly?” vroeg Raffles.

„Na eenigen tijd ging ook ik naar de poort,” vervolgde Brand, „trok aan de bel en vroeg den ouden bediende, die open deed, of het geoorloofd was, het heerlijke park dat zich achter het huis uitstreekte, te bezichtigen.

„Ik liet hem opzettelijk mijn Baedeker zien en gaf mij uit voor 'n professor van de universiteit te Padua”.

„Zeer goed, Charly. En? —”

„En de oude grijskop sloeg mij de deur voor den neus dicht”.

„Dat was leelijker, — Charly, — lachte Raffles. — Heb je verder niets kunnen gewaar worden?”

„Neen. Maar ik wilde juist nog gaan zien, waar de ingang van het paleis was, dat ginds in het park staat.

„De hoofdingang moet in de straat zijn, die parallel loopt met den voorkant der huizen. Opdat je zoudt weten, waar ik mij bevond, wilde ik juist nog eenige doosjes sigaretten kopen, want die ik voorradig had, lagen, zoo als je wel zult gezien hebben, op straat”.

„Het is goed, dat ik je hier tref, Charly,” zei Raffles nu, luister:

„De bewuste dame heet Elvira en heeft met den jongen man, die Richard heet, om negen uur een bijeenkomst. Waarschijnlijk wel om negen uur des avonds. Of dat heden of op een anderen dag zal plaats hebben, weet ik echter niet.

„Ik draag je nu het volgende op:

De onbekende jonge man, die Richard heet, bevindt zich op het oogenblik waarschijnlijk weer aan de voeten van den heiligen Nepomucenus, vermoedelijk met het doel, om hem te danken voor de gelukke afspraak met zijn geliefde en om hem te bidden, dat het rendez-vous met haar even goed zal afloopen.

„Je moet onmiddellijk een auto nemen en hem opzoeken; nadat hij zijn gebeden heeft verricht en een eind heeft geloopt, moet je hem op zeer discrete wijze om een onderhoud verzoeken. Hij zal je zeer verbaasd aanzien en dan moet je zijn gelaatsuitdrukking en zijn geheele uiterlijk nauwkeurig opnemen, want het is hoogstwaarschijnlijk, dat jij zijn rol moet overnemen.

„Het is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat hij je totaal ontwijken wil, maar in dit geval moet je hem in het oor fluisteren: „Gij heet Richard — ik kom van Elvira” en daarbij moet je hem dezen brief overhandigen.”

Onder het spreken van deze woorden had Raffles een blad uit zijn zakboekje gescheurd, daarop eenige woorden geschreven en gaf dat ter lezing aan Charly; er stond:

„Mon cher Richard! Verwacht mij om negen uur niet op de door ons afgesproken plaats, maar in het „Hotel Aartshertog Stephan”.

„Wat?” zei Charly. „Dat is immers ons hotel”.

„Dat is het, mijn waarde,” knikte Raffles. „Maar vraag nu niet meer, en doe wat ik verlang. Maar lees verder, je moet den inhoud kennen”.

Charly las:

„De heer, die je dezen brief brengt, is mijn vrouwde en zal je in het hotel ontvangen.

Je Elvira”.

Raffles nam den brief, deed hem in een enveloppe en gaf hem aan Brand.

„Zoo, kwijt je nu van je plicht” zei hij, „je weet, dat het om 5,000 pond sterling gaat — dat is, al hebben wij op het oogenblik geld genoeg bij ons, toch niet te versmaden....”

„Maar ik begrijp niet, Edward —”

„Wat deze weldadigheidsgave van Baxter met Richard en Elvira te maken heeft?” vroeg Raffles.

„Heb maar geduld, mijn vriend, en doe, wat op je weg ligt, — ook ik zal doen, wat ik kan! Het is nu bijna zeven uur. Ik heb dus nog twee uur tijd om naar Elvira een onderzoek in te stellen. Even voor negenen ben ik bij je in het hotel, om daar de zaken, die ik voor heb, behoorlijk te leiden. Good bye, sir!”

En met deze woorden verwijderde hij zich.

VIERDE HOOFDSTUK.

De geheimen van het paleis Korolensky.

Terwijl Brand in een auto wegreed, informeerde Raffles in de buurt in een elegant café naar den tegenwoordigen eigenaar van het prachtige paleis.

Men kon hem daar weinig van mededeelen, alleen den naam, die ook in het adresboek voorkwam: Zijne Excellentie Korolensky, Roemeensch generaal buiten dienst.

De generaal hield zich weinig in het paleis op, maar was meestal op reis met zijn schoone, jonge gemalin.

Dan was er natuurlijk alles doodstil. Maar sedert eenige weken waren zij weer thuis; zij vertoonden zich echter weinig in het publiek — zij bezochten hier geen schouwburgen en hadden geen conversatie.

„En kunt u mij niet zeggen”, vroeg Raffles, „uit welke familie mevrouw stamt?”

„Stelt u dan belang in deze dame?” was de wedervraag.

„Eenigszins, mijnheer”, antwoordde Raffles onverschillig. „Ik heb eenige jaren geleden op een bijeenkomst van diplomaten te Rome kennis gemaakt met een aristokratische dame, die zeer groote overeenkomst heeft met de gemalin van den generaal”.

„Kent u haar dan misschien van aanzien —?”

„Ja, ten minste als het de dame is, die ongeveer een uur geleden door de poort van het park naar huis is gegaan.”

„Dat zal wel niet het geval zijn”, meende de gevraagde. „Ik weet, dat mevrouw equipages en auto's heeft en talrijke bedienden, die haar gewoonlijk begeleiden. Zij gaat zelden te voet en nooit alléén uit.”

„Ik dacht, dat zij misschien incognito —”

„Neen, voor zoo ver ik weet, zou haar echtgenoot dat niet dulden —”

„Zoo? vertrouwt hij haar dan niet?”

„Dat kan ik niet beoordeelen,” antwoordde de gérant; „u weet toch ook wel, dat iemand van ons soort niet gemakkelijk de geheimen der paleizen te weten komt.

„Er wordt veel kwaad verteld; wat er echter van al de geruchten waar is, waarde heer, dat weet ik niet. Het schijnt intusschen wel zeker, dat de vrouw van den generaal niet uit denzelfden stand afkomstig is. Zij moet vroeger gezelschapsjuffrouw geweest zijn bij de

moeder van haar gemaal en afkomstig van een eenvoudige Boheemsche familie, maar moet te Parijs een goede opvoeding genoten hebben”.

„Ik dank u zeer voor deze mededeelingen, misschien kunnen zij mij te pas komen.

Maar nu heb ik u nog een vraag te doen”, ging Raffles voort; „kent u hier in Praag misschien een goed zenuwarts?”

„Jawel — dokter Czernowitz”, luidde het antwoord.

„O, dokter Czernowitz! Woont hij niet in een onaanzienlijk oud huis?”

„Ja, in de Spornerstraat. Hij is algemeen bemind en komt ook wel eens hier. Als u nog een poosje wile wachten, dan is het zeer goed mogelijk, dat hij na afloop van zijn spreekuur hier komt.”

„En wanneer houdt hij zijn spreekuur?”

„Van vijf tot zeven.”

Raffles keek op zijn horloge; het was kwart over zevenen. Hij gebruikte iets, gaf den kellner een goede fooi, dankte nog eens en vertrok.

Hij stapte in een auto en liet zich naar de Spornerstraat brengen.

Hij was zoo onder den indruk van hetgeen hij nu doen wilde, dat hij niet bemerkte, dat de kellner onmiddellijk na zijn vertrek de straat op gegaan was en hem opvallend nakeek.

„Mijnheer Chlumetschick — mijnheer Chlumetschick!” — riep hij tot den in de deur staanden chef — „ik verzeker u — ik wil er honderd pond sterling op verwedden — dat was de beruchte dievenkoning — dat was Raffles!”

Bij deze woorden haalde de kellner uit zijn borstzak het extra-blad met het signalement en riep zóó luid zijn overtuiging uit, dat ook de overige gasten opmerkzaam gemaakt werden.

„Ach, onzin”, zei de chef, „bemoei je daar maar niet mede en denk om je bezigheden!”

„Tien kronen fooi, mijnheer — tien kronen voor één glas sherry brandy — alleen Raffles geeft zooveel!”

„Jij krijgt gewoonlijk van iedereen een goe-

de fooi," beweerde de chef. „Maar maak nu voort, je wordt geroepen!"

Zoodra echter de chef weer alleen was, zocht hij het extra blad op en las het signalement ook eens aandachtig over.

„Hm", dacht hij bij zich zelf, „als die kellner toch eens gelijk had — wel is waar klopt niet alles, maar die schurk moet zich in één uur zestig keer kunnen vermommen — 5,000 pond sterling — het zou waarachtig niet kwaad zijn, als ik die in handen zou krijgen!"

Omstreeks half acht schelde Raffles bij den zenuwarts Czernowitz aan.

Een bediende in livrei opende de deur en vroeg, wat mijnheer verlangde; de dokter was niet meer te spreken.

„Ik kom niet als patient, maar wegens een zeer gewichtige particuliere zaak," zei Raffles. „Dien mij dadelijk bij den dokter aan en zeg, dat ik hem onmiddellijk moet spreken".

Raffles gaf zijn visitekaartje, waarop de bediende las: markies Longchamps de Berry.

De Groote Onbekende had dergelijke kaartjes met verschillende namen bedrukt, steeds bij zich.

Hij kende de uitwerking van een deftigen naam en hij had zich ook thans hierin niet bedrogen, want de bediende, zei niets, keek vol ontzag naar hem op en haastte zich, met het kaartje in de hand, naar zijn meester.

Een oogenblik later bevond Raffles zich reeds in de spreekkamer van den arts.

Hij was verrast over de weelde, die er in dit onaanzienlijk grijs-groene huis heerschte. Er werd een portière geopend en een klein, mager mannetje met een gladgeschoren ge-laat verscheen.

Aan zijn gezicht zag men reeds, dat hij een geleerde was. Menschenkennis, levenservaring en vriendelijkheid keken uit zijn heldere oogen.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer de markies?" vroeg hij met zachte stem, terwijl hij met een handbeweging den bezoeker noodigde om te gaan zitten.

Zonder het antwoord af te wachten, ging hij voort:

„Mijn bediende vertelde mij, dat u mij iets heel gewichtigs had mede te deelen en het spreekt wel van zelf, dat ik gaarne naar u wil luisteren; maar ik moet u vooraf zeggen, dat ik juist van plan was, voor een buitengewone zaak van huis te gaan; ik verzoek u dus beleefd om mij morgen met uw bezoek te vereeren."

„Waarde dokter", antwoordde Raffles, „morgen zou het reeds te laat voor mij zijn,

dat wil zeggen voor de zaak, die ik met u moet bespreken".

De dokter keek hem aan. Hij was een man, die zijn plichten met de grootste nauwgezetheid vervulde.

Zijn groote wellevendheid en ook de stand van den markies brachten hem er toe, zijn hoed weer weg te leggen en den bezoeker aan te hooren. Immers, de zending, waarvoor deze gedistingeerde heer bij hem kwam, kon even zoo gewichtig zijn als de zijne, — ja, misschien was zij nog veel gewichtiger?

„Kunt u mij niet met korte woorden zeggen, wat u met mij te bespreken hebt, mijnheer de markies?" vroeg Czernowitz nu.

„Dat is niet goed mogelijk, dokter", zei Raffles op beslist toon.

„Dan spijt het mij waarlijk, mijnheer de markies, u in deze voor mij zoo kostbare oogenblikken niet van dienst te kunnen zijn;" herhaalde de arts, „ik moet onmiddellijk naar een dame uit den eersten stand, die plotseling ernstig ongesteld geworden is. Een ijl-bode is hier geweest, met het dringend verzoek, om geen oogenblik verloren te laten gaan".

Raffles, die was opgestaan, bemerkte, dat inderdaad een elegante equipage, bespannen met twee vurige paarden, voor de deur van den arts stil hield, waaruit een dame stapte, die met groote ongerustheid den dokter scheen af te wachten.

Het kon de echtgenote, maar ook wel de assistente van den dokter zijn.

„Waarde dokter", vroeg nu de markies, „ik zie, dat u door uw plicht elders geroepen wordt, waar uw tegenwoordigheid misschien dringender wordt vereischt dan bij mij, ik moet u dus laten gaan, maar beantwoord mij nog deze ééne vraag: „waar en hoe kan ik zoo spoedig mogelijk een geheim onderhoud krijgen met de dame, die eenige uren geleden bij u was en die hier niet alleen een korte samenkomst met een jongen man had, maar die ook haar kleeren verwisselde?" —

Raffles keek den arts, die plotseling als versteend stond te kijken, strak in het gelaat.

Maar de zenuwdokter herstelde zich spoedig weer.

Intusschen was Raffles meester over den toestand geworden.

„Wat scheelt u, dokter?" vroeg hij met geveinsde belangstelling.

„O, het is reeds weer voorbij, markies, maar... kent u deze dame?"

„Ik ken haar zeer goed!" antwoordde Raffles. „Zij is de gemalin van Zijne Excellentie generaal Korolensky!"

De dokter zocht een steunpunt.

„En betreft uw zending deze dame?” vroeg hij na een korte pauze.

„Ja.”

„Bent u detective?” vroeg de dokter.

„U zegt het,” loog Raffles, die dat een goed denkbeeld vond.

De dokter liep nadenkend heen en weer. Opeens verscheen de dame uit het rijtuig in de deur en herinnerde den dokter er aan, dat zij moesten vertrekken.

„Ik kom dadelijk —!” verklaarde de dokter, waarop de dame zich zwiingend weer verwijderde.

De dokter streed nog eenige oogenblikken met zich zelf en wendde zich daarna tot Raffles met de woorden:

„Daar de zaak aldus ligt, markies, verzoek ik u, in mijn rijtuig plaats te nemen. Misschien kunnen wij gedurende den rit het een of ander afspreken. Verstaat u Engelsch?”

„Ja, zeer goed!”

„Welnu, laat ons dan Engelsch spreken,” verzocht de dokter, „opdat mijn assistente niet verstaat waarover wij redeneeren. Zij is weliswaar mijn rechterhand, maar — u weet wel hoe de vrouwen zijn —”

„Kunt u de dame niet hier laten?” vroeg Raffles.

„Neen —”

„Dan verzoek ik u, dokter, om niets te zeggen: ambtshalve!”

Raffles legde den klemtoon zóó op dit woord, dat dokter Czernowitz hem dadelijk begreep.

Hij nam zijn hoed, liet den „detective” voorgaan en zei bij het rijtuig tot de dame:

„Mevrouw Rabuscha, ik verzoek u om hier te blijven — ik heb heden uw hulp niet noodig.”

Mevrouw Rabuscha, een majestueuse verschijning, voldeed dadelijk aan dit verzoek, maar wierp den markies een toornigen blik toe.

De beide heeren namen daar echter geen notitie van.

De bediende sloot het rijtuig en de koetsier zette de paarden aan.

„Ik was bij uw vraag naar de dame zoo getroffen, markies,” zei de dokter, „omdat ik plotseling meende te begrijpen, dat de zending, die wij beiden te doen hebben, vermoedelijk op hetzelfde neerkomt.”

„Hoe moet ik dat opvatten, dokter?” vroeg Raffles.

„Onze rit betreft de dame, die ook gij op het oog hebt.”

„Dat kon ik wel denken, dokter,” zei Raf-

fles, „ik zou u anders niet zoo dringend verzocht hebben, mij een onderhoud toe te staan. Wees nu zoo goed mij te zeggen hoe, waar en wanneer ik met de dame een onderhoud zou kunnen hebben. U, als haar huisdokter, kunt mij dat zeker wel zeggen?”

„Dat zou ik misschien kunnen doen, maar —”

„Hier helpt geen *maar*, waarde dokter,” zei Raffles vastberaden. „De dame heeft hedenavond om negen uur in haar woning een samenkomst met haar geliefde en dan moet u de zaak zóó aanleggen, dat ik flink kan ingrijpen.”

Dokter Czernowitz was sprakeloos van verbazing.

„Hoe weet u dat, markies?” vroeg hij.

„Ik weet het en dat moet voor u voldoende zijn,” luidde het antwoord.

De dokter keek op zijn horloge.

Binnen zes minuten moesten zij een overeenkomst getroffen hebben, want op eenigen afstand van het paleis van den generaal moest hij het rijtuig laten stilhouden, om afscheid van den markies te nemen.

„Mijnheer,” zei dokter Czernowitz kortaf, „door uw tusschenkomst ben ik in een zeer onaangename positie geraakt. Ik weet niet, hoe ik, als vertrouwde van Zijne Excellentie en van diens echtgenoot —”

„Van Zijne Excellentie?” viel Raffles hem in de rede.

„Ja, ik ben de vertrouwde dokter van hem en van haar —”

„Dat klopt niet, dokter,” zei Raffles zóó nadrukkelijk, dat er geen tegenspraak op volgde.

„U handelt alleen in het belang van de dame en niet ook in dat van den generaal —”

„Mijnheer —!” riep de dokter driftig.

„Wat wilt u toch —!” antwoordde Raffles, „heb ik dan beweerd, dat ge iets onrechtmatigs doet?”

Hij fixeerde daarbij den dokter zoo sterk mogelijk. Als deze er nog aan getwijfeld zou hebben, dat hij met een detective te doen had, dan gaven de doordringende blikken van Raffles hem de overtuiging, dat dit wel degelijk het geval was.

„Mijnheer de markies,” zei de dokter, terwijl hij weer op zijn horloge keek, „als de generaal u misschien heeft overgedragen, zijn gemalin te bespieden, dan raad ik u om deze brave vrouw met rust te laten.”

„Wat bedoelt u daarmee, mijnheer?” vroeg Raffles.

„Daar bedoel ik mede, mijnheer, dat de vrouw van den generaal *nooit* iemand kwaad

heeft gedaan, dat zij zéér ongelukkig en lijdend is en dat het absoluut nutteloos zou zijn, haar voortdurend te bespieden.

„Wanneer dus de generaal reden meent te hebben, om zijn vrouw in het oog te laten houden, dan verklaar ik u op mijn eerewoord, dat hij iets onrechtvaardigs doet —”

„En haar ontmoetingen met den jongen man?” vroeg Raffles.

„Moet dat dan juist een minnaar zijn? Het kan immers ook haar broeder of een ander familielid wezen!”

„Maar dat is niet het geval, dokter!”

Raffles fixeerde den dokter opnieuw.

„Hoe het dan ook zij, markies”, gaf de dokter ten antwoord, „ik verzoek, ja, ik smeeek u, om deze reeds zoo zwaar beproefde vrouw met uw spionneeren niet lastig te vallen, want het zou u toch niet baten; de geschiedenis van haar familiedrama ken *ik* alleen.

„Wijdt uw opmerkzaamheid liever aan het sujet, dat, zooals ik uit de extra-bladen gelezen heb, zich hier te Praag ophoudt.

„Het honorarium dat de generaal u zou kunnen betalen, is in de verste verte niet te vergelijken bij de 5,000 pond sterling, die op de aanhouding van den persoon van Raffles gesteld is.”

De dokter keek weer op zijn horloge, liet het rijtuig stilhouden en zei:

„Mijnheer de markies, uw kennismaking was mij zéér aangenaam, ik heb de eer . . .”

Maar Raffles hield hem tegen.

„Nog een oogenblik, dokter. U waart zoo vriendelijk, mijn aandacht te vestigen op Raffles, ik dank u daarvoor. Maar ik moet u zeggen: ten eerste, dat mij de beloning, al ware zij nog zoo groot, niet interesseert; ten tweede, dat ik den beruchten Raffles reeds op het spoor ben en ten derde, dat ik niet voor den generaal hier werkzaam ben, maar alleen in het belang van zijn vrouw en voorts, dat ik gevolmachtigde ben, om een erfenis voor haar in orde te maken”.

Raffles had zich de opmerking, dat de generaal slechts een karig loon zou betalen, ten nutte gemaakt. Hij kwam daardoor tot de overtuiging, dat deze Magnaat en bewoner van een groot paleis in geldnood verkeerde, dat het kapitaal van zijn vrouw misschien reeds opgeofferd was, zoodat de mogelijkheid op een erfenis, die Raffles voorstelde, misschien de sleutel kon zijn, om tot de geheimen van dit stille paleis door te dringen.

Dokter Czernowitz keek hem verwonderd aan.

„Waarom hebt u dat niet dadelijk gezegd, markies?” vroeg hij.

„Omdat men als detective en als geheimsecretaris van een vorst niet alles dadelijk zeggen mag”, antwoordde Raffles.

De zenuwarts drukte wanhopend zijn hand tegen het voorhoofd.

„Waarom vertrekt u niet —” riep hij uit.

„Omdat wij samen zullen gaan en ik u verzoeken moet, mij bij de gemalin van den generaal te introduceeren,” zei Raffles op vasten toon.

„Gaarne markies, maar nu, *nu* is het onmogelijk,” zei de arts.

„Maar juist nu moet het!” hield Raffles vol. „Ik kan van mijn opdracht niet afwijken en voor het geval dat u mij niet onmiddellijk introduceeren wilt, zal ik zonder u naar binnen gaan.”

„Ik verzoek u om toch rekening te houden met den ziekelijken toestand der vrouw —” zei Czernowitz.

„Ik ben hier niet als diplomaat of zenuwarts,” hield Raffles vol, „maar als gevolgmachtigde en moet mij stipt aan mijn orders houden.

„Ik heb overigens heden ruimschoots de gelegenheid gehad om de dame te kunnen zien en durf gerust beweren, dat haar toestand veel eerder den indruk geeft dat zij een bloeiende gezondheid geniet.”

„Dat schijnt maar zoo, mijnheer de markies” verweerde de arts zich. „Als de vrouw niet een zéér sterk gestel had, dan zou zij reeds lang van verdriet gestorven zijn.”

„Dat is mogelijk,” zei Raffles. „Maar de mededeelingen, die ik haar te doen heb, kunnen er toe leiden, dat zij veel eerder genezen is, dan uw wetenschap, waarde dokter, vermag.”

Dokter Czernowitz had aandachtig geluisterd. Hij scheen over de ernstige beteekenis dezer woorden van den markies na te denken.

Hij zou het prachtig vinden, wanneer deze man een boodschap overbracht, waardoor aan het hartverseurende familiedrama een einde zou worden gemaakt!

Hoe gelukkig zouden de vrouw, haar gemaal en de dokter zijn, wanneer haar pijnen gestild, aan haar lijden een eind zou komen — maar neen — dat waren droombeelden. In elk geval wilde hij haar niet in den weg staan.

„Welaan dan, markies,” zei hij. „Ik wil en moet u vertrouwen. Ik zal u bij de gemalin van den generaal introduceeren en ik zie nu ook wel in, dat dit de beste weg is.”

Hij gaf den koetsier bevel om naar het paleis op te rijden.

„Het is ook zeer goed mogelijk, dat er voor

ons beiden geen gelegenheid is om mevrouw te kunnen spreken," vertelde de zenuwarts nog aan Raffles.

„Zooals ik u reeds gezegd heb, kwam een ijlbode met het bericht, dat de dame door een hevigen zenuwaanval overvallen was. . . .”

Raffles kon een tevreden lachje niet verbergen. Er lag hem niets aan gelegen dat hij door den dokter bij de dame geïntroduceerd werd! Het was hem er alleen om te doen in het paleis te komen en om tevens zijn vriend Charly Brand toegang te verschaffen.

Daarvoor was het noodig, dat het dienstpersoneel en vooral de portier hem in gezelschap van den dokter zagen.

„Ik weet niet hoe lang het hier duren kan, markies," zei Czernowitz nu, „maar ik verzoek u om na afloop van mijn visite mijn gast te zijn.

„Dan kunnen wij alles gemoedelijk bespreken en vinden misschien, in gemeenschappelijk overleg, een middel om de dame te helpen.”

„Ik dank u, dokter, voor uw uitnoodiging," zei Raffles, „want ik was reeds van plan om u te verzoeken tot negen uur bij u te mogen blijven, omdat dan de samenkomst zou plaats vinden.”

„Waarde markies," gaf de dokter ten antwoord, „het rendez-vous waarover u spreekt, zal niet heden, maar morgen plaats hebben en niet bij mij, maar in het boudoir van de vrouw van den generaal.”

„Ook de geslepenste detective kan immers niet alles weten.”

Raffles begon te glimlachen. Alles voor zijn geraffineerd plan om hoofd-inspecteur Baxter te ontkomen, de 5,000 pond zelf te verdienen en bovendien een human werk te verrichten, alles ging naar wensch.

„Ik zal dus uw gast zijn, dokter," zei de Groote Onbekende.

„Aangenaam!”

Het rijtuig hield stil. De beide heeren stapten uit, dadelijk kwamen twee bedienden naar het rijtuig toe, openden het met een diepe buiging en lieten de heeren binnen gaan.

Daarna verdwenen de beide bedienden en een in rijk livrei gekleede lakei verscheen.

„Markies Longchamps de Berry," zei dokter Czernowitz. „Heb de goedheid dezen heer aan de gemalin van Zijne Excellentie namens mij aan te dienen.”

Raffles overhandigde zijn kaartje en zag, dat hij met Argusoogen bekeken werd.

Maar dat was juist hetgeen hij wilde.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles en de zenuwarts.

Er was nog geen kwartier verlopen, toen de dokter en zijn begeleider het paleis weer verlieten.

„Ik weet niet," zei dokter Czernowitz tot den gewaanden markies, „of ik u voor uw bezoek danken moet of dat ik het kwalijk moet nemen.

„Ten gevolge van de vertraging die ik door u heb ondergaan, is mijn bezoek aan de vrouw van den generaal nutteloos geweest.

„Na een vreeselijken zenuwaanval is zij in diepen slaap gevallen, die weldadig op haar werkt — het zou mij onmogelijk geweest zijn om haar een beter middel toe te dienen. In zooverre moet ik u dus dankbaar zijn. — Maar daartegenover staat, dat ik boos op u moest

zijn, want de dame wilde mij zeer gewichtige mededeelingen doen, omtrent Zijne Excellentie den generaal." — Hij fluisterde nu den markies iets in het oor, opdat de koetsier het niet zou hooren. —

„Nu weet ik waarlijk niet, wat ik moet beginnen. — Het leven van twee menschen hangt van deze bijeenkomst af —”

De dokter aarzelde nog altijd om weer in het rijtuig te stappen. Hij meende dat hij ieder oogenblik door een der bedienden kon teruggeroepen worden.

„Ook u, mijnheer de markies, hebt uw doel niet bereikt," ging hij voort, „maar u zult mij, haar dokter, het zeker niet kwalijk nemen, dat ik de dame niet uit haar verkwikkenden

slaap heb gewekt, om haar de aangename tijding mede te deelen, dat haar een groote erfenis te wachten staat —”

„Zeker niet,” antwoordde Raffles, die, zooals wij weten, het verhaal van de erfenis slechts verzonnen had, om zich toegang tot het paleis te verschaffen. „Hebt u den generaal gesproken?”

„Nee, slechts op eenigen afstand gezien. Wij zijn geen vrienden. Wij groeten elkander niet; maar hij duldt mij, omdat zijn vrouw geen anderen dokter hebben wil en — omdat men mij voor den bekwaamsten arts van Praag houdt.

„Ik zou u daarom ook niet raden om alleen naar de dame te gaan, want de generaal zou in staat zijn u onmiddellijk neer te schieten.”

„O,” zei Raffles, lachend, „dat is niet erg en is niet in staat mij schrik in te boezemen, ook ik ben altijd gewapend —”

„Maar, mijnheer de markies,” zei de arts, „ik waarschuw u toch voor hem, met hem kan men moeilijk omgaan. In het belang van ons allen verzoek ik u om slechts onder mijn begeleiding naar het paleis te gaan, dan zal u waarschijnlijk niets kwaads overkomen.”

Hij opende het portier van het rijtuig om Raffles te laten instappen.

„Mag ik u dus nu als mijn gast beschouwen.”

„Het zal mij een genoegen zijn,” antwoordde Raffles, maar dacht er intusschen over na, hoe hij Charly Brand te spreken kon krijgen, die om negen uur in zijn hotel zou zijn, om Richard daar te ontvangen.

Ook hij, Raffles, wilde daar aanwezig zijn, om de zaken verder te besturen.

Hij durfde intusschen de belangrijke openbaringen van den arts en evenmin een ontmoeting met den minnaar der vrouw van den generaal verzuimen.

Maar een gunstig toeval kwam hem ter hulp.

„Als ik maar wist, waar ik den jongen man ontmoeten kan,” zei de dokter.

„Welken jongen man?” vroeg Raffles.

„Den componist, door wiens aderen Italiaansch en Boheemsch bloed stroomt. — — Ach, u moet weten dat ik nog altijd dweep voor deze beide menschen en het zou jammer zijn, wanneer — maar waar spreek ik over — laat ik u het verdere hierover straks, onder het genot van een glas wijn, nader mededeelen.

Maar als ik maar vermoeden kon, waar ik in Praag dezen jongen man....”

— „Richard, bedoelt u —” vulde Raffles aan en spitste zijn ooren.

— „Juist, den maestro Riccardo Fiala, — zoo heet hij — vinden kon. — — —”

„Daartoe ben ik wel in de gelegenheid, dokter,” zei Raffles kalm.

„Wat — u?” riep de dokter verwonderd uit, maar zich bezinnende, ging hij voort:

„O ja, u bent detective en behandelt de zaak. U wilt mij dus zeggen waar ik Riccardo vinden kan? —”

„Zoo maar niet ineens, dokter, ik heb alleen gezegd, dat ik in de gelegenheid ben —”

„Wilt u mij zijn adres dan niet opgeven?”

„Dat mag ik niet,” beweerde Raffles.

„Ach, dat is onzin, markies. Wat beteekent spionage, als men de menschen toch omkomen laat!”

„Het is altijd een conflict tusschen plicht en geweten, mijn waarde dokter,” hernam Raffles. „Maar ik wil u toch van dienst zijn. Ik wil de bemiddelaar zijn. Deel mij dus gerust mede wat u aan Riccardo te zeggen hebt en ik zal uw woorden persoonlijk aan hem overbrengen.”

De dokter trok een bedenkelijk gezicht.

„Aarzelt u nog? Durft u niet?” drong Raffles aan.

„Ik durf niet —”

Raffles begon te lachen.

„Ha, ziet u mijn waarde dokter nu durft u niet! De praktijk slaat alle theorie dood. Ik wil u intusschen een ander voorstel doen. Schrijf, hetgeen u hebt mede te deelen, op, doe dat in een enveloppe en verzegel het; ik zal dan de zaak prompt bezorgen.”

„Dat vind ik een goed idee van u, mijnheer de markies — ik zal het tehuis — —”

Raffles tastte in zijn jaszak.

„Hier is een vulpen, papier, een enveloppe, een lampje en lak —”

„Ik dank u wel,” zei dokter Czernowitz, die niet met inkt, maar eenvoudig met potlood schreef en dat geschrevene in een enveloppe stak, onderwijl keek Raffles in de tegenovergestelde richting om de bescheidenheid niet uit het oog te verliezen.

„Zoo, markies,” zei de dokter en overhandigde Raffles den brief. „Als ge nu de goedheid wilt hebben —”

„Zeer gaarne,” zei Raffles. „Sta mij toe dat ik nu uitstap.”

„En wanneer mag ik u nu bij mij verwachten?” vroeg de arts.

„Tegen half tien, als u dit schikt,” zei Raffles en stapte uit; de heeren groetten elkander; het rijtuig, waarin de dokter zat, reed weg, Raffles nam een auto en zei tegen den chauffeur:

„Zoo snel mogelijk naar Hotel „Aartshtog Stephan”!”

Nauwelijks was Raffles alleen, of hij open-

de den hem toevertrouwden brief. Hij deed dit met bijzondere handigheid, zoodat er niets aan het papier beschadigde en hij in staat zou zijn, zoo aanstonds, na van den inhoud kennis te hebben genomen, de enveloppe weer zoo te sluiten, dat niemand kon zien, dat zij open was geweest, na het eerste dichtplakken.

Ofschoon Raffles er niet van hield het briefgeheim te schenden, meende hij thans toch van den nood een deugd te moeten maken, daar hij begreep, dat, wilde hij hier werkelijk met enig succes de beide ongelukkige menschen helpen, hij alles moest weten.

Weldra hield hij het briefje, dat de dokter met potlood gekrabbeld had, in de handen en vouwde het open.

De dokter had in de Hongaarsche taal geschreven en uit den inhoud bleek, dat de bijeenkomst den volgenden avond, in het boudoir van Elvira, nog niet beslist kon plaats hebben, omdat de dokter zoo even bij haar was geweest en zij, na een hevigen zenuwaanval, in een diepen slaap was gevallen, waaruit hij haar niet mocht wekken.

Nadere mededeelingen kon Riccardo, in den loop van den volgenden morgen slechts dan ontvangen, als Riccardo hem nauwkeurig zijn adres opgaf, daar dit schrijven slechts in zijn handen kon komen door een toevallige omstandigheid en door tusschenkomst van een vriend.

Nadat Raffles dit alles gelezen had, sloot hij den brief zorgvuldig weer dicht.

„Zeer goed —!” dacht hij bij zich zelf — ik heb nu al de draden in mijn hand; als Charly nu ook maar voor alles gezorgd heeft.”

Toen hij in zijn hotel gekomen was, ging hij naar zijn kamers, die zich op de eerste étage bevonden.

Het was nog geen negen uur en daarom vermoedde hij, dat Riccardo nog niet aanwezig was.

Raffles hield zijn oor tegen de deur van Brand's kamer en luisterde.

Hij hoorde alleen eenige zachte voetstappen.

Terwijl hij door het sleutelgat keek, kon hij duidelijk zien, dat Brand zich oefende om het figuur en de houding van Riccardo na te apen.

Toen Raffles klopte, opende Brand de deur en keek hem vol verwachting aan.

„Wat is er toch, maestro Riccardo?” vroeg Raffles lachend.

„Meester — Edward — ik verzoek je om met maestro Riccardo niet te spotten,” zei Brand.

„Maar je doet in ieder opzicht precies zooals hij, inderdaad onberispelijk, — dat had ik

niet gedacht, Charly!” zei Raffles met overtuiging.

Brand maakte een afwijzend gebaar en kon geen woord zeggen.

„Maar, mijn waarde Riccardo,” ging Raffles voort, „je schijnt te vergeten dat je dubbelganger dadelijk hier komt; haast je dus om weer mijn vriend en geheimschrijver Charly Brand te zijn.”

„Neen!?” riep Brand, „nu het mij gelukt is op den jongen man met de zwarte oogen zoo sprekend te gelijken, wil ik ook zoo blijven en onder dit masker zoo spoedig mogelijk vertrekken. — —”

„Maar, waarde vriend....” begon Raffles, doch Brand onderbrak hem en zei:

„En jij moet eveneens zoo spoedig mogelijk vluchten. —?”

„Vluchten?! Maar waarom dan toch?” vroeg Raffles.

„De persoon, Edward, tot wien je mij gezonden hebt” vervolgde Brand, „en die zich in de nabijheid van het standbeeld van den heiligen Nepomucenus bevond, deze persoon, dien wij met zooveel belangstelling vervolgden — deze Richard of Riccardo....”

„Welnu —?”

„Is niemand anders dan een detective, door hoofd-inspecteur Baxter op ons afgezonden!”

Nu kon Raffles zijn lachen niet meer bedwingen.

„Maar Charly, dat is onzin —!” antwoordde hij en trachtte hem gerust te stellen — maar het baatte hem niet, Brand bleef bij zijn bewering.

Op dit oogenblik sloeg de pendule negen uur. Riccardo kon ieder oogenblik verschijnen.

Er werd reeds aan de deur geklopt.

„Aha — er komt iemand!” zei Raffles. „Blijf maar, Charly, ik zal zelf open doen.”

De kamerdienaar meldde inderdaad den heer Riccardo Fiala aan.

„Verzoek dien heer nog eenige oogenblikken in de wachtkamer te blijven,” verzocht Raffles en wendde zich daarop tot Brand:

„Ga nu naar den hotelhouder, neem om je te kalmeeren een flesch Boheemschen wijn en houd je zoo lang mogelijk bij hem op. Je kunt daar op je gemak in de avondbladen lezen, hoe ver hoofd-inspecteur Baxter met zijn 5,000 pond sterling reeds gekomen is.

„Maar denk niet meer aan jouw gewaanden detective. Ik ken de meeste Engelsche detectives beter dan jij, en als er een inderdaad plotseling mocht verschijnen, dan zal ik wel weten, wat ons te doen staat — begrepen?”

Brand knikte toestemmend.

„Laat al het verdere nu maar aan mij over,” ging Raffles voort. „Ik zal Riccardo ontvangen. Maar nog iets: onthoud goed dat ik in tusschen de zaakwaarnemer van de schoone Boheemsche vrouw geworden ben en dat ik tegelijkertijd de betrekking van een grooten detective à la Sherlock Holmes heb aangenomen. Vergeet ook niet, dat wij hier in het hotel „Aartshertog Stephan” als gewone menschen logeeren, ik onder den naam van mr. Longfellow, en jij als mijn reisgenoot, mr. Shawburn.

„Jij schijnt thans erg verstrooid te zijn, ver-

geet dus vooral ook niet, dat wij ginds bekend zijn onder den titel van markies. Morgen of overmorgen zullen wij een ander hotel gaan betrekken, of misschien Praag verlaten. — Het komt er alleen op aan, of de zaken, die ik mij thans voorgenomen heb te doen, en waarbij jij een rol als Riccardo te vervullen hebt, goed van stapel loopen. Zoo; ga nu naar Petroschick in de Bethlehemstraat; ik zal je daar treffen; zoo niet dan ontmoeten wij elkaar tegen middernacht hier in het hotel. Farewell!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Riccardo, de man met de zwart-blauwe oogen.

Raffles keek zijn vriend, die in een rijtuig wegreed, door het venster na. Daarna belde hij en de bediende verscheen.

„Laat den heer Fiala binnenkomen,” verzocht hij.

Toen deze op den drempel verscheen, ging Raffles hem tegemoet en reikte hem vriendschappelijk de hand.

Riccardo Fiala vatte de hand van Raffles niet aan. Hij ging zelfs een stap achteruit en keek hem met de grootste verwondering aan.

De zwartblauwe oogen van den jongen man oefenden een eigenaardige kracht op Raffles uit; maar deze liet zich daardoor niet van zijn stuk brengen.

Het kwam hem onbegrijpelijk voor, hoe Charly Brand in dezen persoon een detective vermoeden kon.

„Ik weet niet of ik hier terecht ben,” zei Riccardo; „de heer, die mij op de Karlsbrug ontmoette —”

„Ben ik niet, maar ik ben degeen, die hem

opdracht gegeven heeft,” vulde Raffles aan en vervolgde:

„Ik dacht niet, u persoonlijk te kunnen ontvangen, daarom verzocht ik mijn vriend d'Aosta, die u de boodschap bracht, om u hier te ontvangen.

„Ik heb zeker het genoeg den heer Riccardo Fiala te spreken, niet waar? Ik vraag dit alleen om allen twijfel te vermijden. Ik ben markies Longchamps de Berry, reis hier echter in Bohemen incognito als mr. Longfellow — dit doe ik vooral op uitdrukkelijk verzoek van een dame, die —”

Riccardo keek plotseling op — zijn oogen schoten vlammen — zijn lippen beefden.

Raffles bemerkte dit en bood hem een stoel aan.

„Ook u, mijnheer,” zei Riccardo nu duidelijk, „moet ik heden ontmoet hebben — dicht bij de brug. — Zijt gij niet de heer, die mij aansprak en die wilde weten, waar het standbeeld van den heiligen Nepomucenus staat?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde Raffles, „u moet weten dat ik reeds den ganschen dag door de stad rondwaalde om u te zoeken —”

„Wat? Om *mij* te zoeken?” riep Riccardo verbaasd uit.

„Om u te zoeken,” herhaalde Raffles.

„Maar wat is dan de reden, dat u mij den ganschen dag gezocht hebt — dat begrijp ik niet —”

„Welnu, ik heb u toch reeds gezegd, dat ik een geheime opdracht van de echtgenoot van den generaal heb — of heb ik u dat nog niet gezegd?”

„Van de echtgenoot van welken generaal?”

Riccardo en Raffles keken elkander aan.

„Hm,” dacht Raffles — „hij weet waarschijnlijk niet, dat zij de echtgenoot is van den generaal Korolensky. Hij kent haar slechts als de Boheemsche met het nationaal kostuum. Er schijnt een geheim achter te steken.”

Raffles was zijn verwondering spoedig te boven gekomen en zei:

„Ik meende u reeds gezegd te hebben dat ik de gevormachtigde van een voorname dame ben, die Elvira heet. —”

Riccardo scheen bij het noemen van dezen naam onrustig te worden; hij keek zenuwachtig het vertrek rond.

„Maar, mijnheer,” zei hij, „ik begrijp er nog niets van — hoe hebt u den geheelen dag naar mij kunnen zoeken, terwijl ik eerst vanmiddag in Praag ben gekomen?”

„Zoo, zoo,” antwoordde Raffles, „dat wist ik niet; ik had in alle geval de opdracht om u te zoeken.

„Misschien had u ook reeds vroeger te Praag kunnen zijn, niet waar? Als de dame geweten had, waar u zich bevondt, dan had zij ook niemand om u behoeven te zenden.”

„Juist” — antwoordde Riccardo, „maar ik ken geen generaalsvrouw. —”

„Maar de vrouw van een generaal kent u!”

„Dat begrijp ik niet.”

„Is dat dan zoo moeilijk te begrijpen?” vroeg Raffles. „Als alle menschen elkander kenden, dan zou het bij voorbeeld niet noodig zijn, dat hoofd-inspecteur Baxter te Londen zulk een hooge premie op Raffles uitlooft.”

„Inderdaad! Maar ook dat begrijp ik niet.”

„Wat? De premie? Of kent Raffles iedereen, en niemand hem —”

„Wel ook dat begrijp ik niet, zooals ik zeide,” ging Riccardo voort. „Ik heb ook weinig lust daar verder over na te denken. Ik ben voor een zaak hierheen gekomen, die mij persoonlijk zoodanig in beslag neemt, dat ik

vriendelijk moet verzoeken, mij te zeggen, waaraan ik mij te houden heb.”

„U moet mij uw volle vertrouwen schenken,” antwoordde Raffles, „anders kan ik met den besten wil van de wereld uwe wenschen niet bespoedigen. Overigens bezit ik zeer veel invloed en kan ik u misschien ook in andere zaken van dienst zijn. Zooals ik heb vernomen, bent u van beroep toonkunstenaar?”

„Jawel. En componist,” zei Riccardo.

„Ha, ook componist. En wat hebt ge gecomponeerd, als ik vragen mag?”

„Eenige Sonates en twee opera's.”

„Hm. Is er ook iets van uw composities opgevoerd?” vroeg Raffles.

„Alles!”

„O — dat is veel. Doch men heeft in de groote wereld nog in het geheel niets daarvan gehoord?”

„Dat weet ik —!” riep Riccardo — „men heeft mij bedrogen en bestolen! Den geheelen rijkdom van mijn hart heeft men mij ontgenomen! Ik wel dezen kostbaren schat weer trachten terug te krijgen, ook mijn geestesgaven — maar ook deze heeft men mij ontstolen, op een ellendige manier, zeg ik u!

„Ik bezit nu nog maar alleen mijn kennis, doch wat doe ik daarmee?”

Riccardo viel in den stoel neer, een beeld van wanhoop gelijk.

Raffles keek op zijn horloge. Hij moest zich haasten, om naar dr. Czernowitz te gaan. Hij kreeg uit een kast een flesch met cognac en schonk zijn gast een glas daarvan in. Doch de kunstenaar weigerde ook dit aanbod.

„Wanneer u de man bent, waarvoor ik u aanzie,” zei Raffles, „dan moet gij tot een resultaat komen.

„Leg u altijd, hoe het u ook mocht gaan, op uw kunst toe, dan kunt gij niet te gronde gaan. Ik zal er voor zorgen dat ge alles, wat men u ontstolen heeft, terug krijgt.

„Hoe is de naam van het meesterstuk, of liever gezegd de meesterstukken, die gij gecomponeerd hebt?”

„Het zijn twee groote opera's, die gedeeltelijk in Boekarest, gedeeltelijk in Sofia en Warschau met groot succes opgevoerd werden. De een was getiteld: „Elvira”, de andere: „De heilige Joannes Nepomucenus!”

„Nu weet u alles,” ging Riccardo voort. „In deze twee namen is verpersoonlijkt het gansche geluk en ongeluk van mijn leven.”

Raffles had deze bekentenis opmerkzaam en in spanning aangehoord en was er ten eerste over verwonderd.

„Dus deze muziekwerken,” zei hij, „die ik

niet in de gelegenheid was te zien opvoeren, doch waarover ik in de couranten veel prijzenswaardig gelezen heb — zijn door u gecomponeerd?"

„Ja,” antwoordde Riccardo. „Ik geloof toch niet, dat ik u dit door bewijzen moet staven. Zou iemand anders de beide werken kunnen componeeren, die deze titels dragen, twee kunstwerken in de muziek, waarin al mijn hartebloed, mijn geheele leven ademt —?”

„Zeker niet,” antwoordde Raffles, „doch hoe is het mogelijk, dat men u deze beide stukken ontstolen heeft? Ik begrijp dit inderdaad niet. Wanneer uw eigendom plotseling in andere, vreemde handen gekomen is, dan kunt ge toch uw aanspraak daarop doen gelden; er bestaan toch nog wetten, die kunstenaars beschermen. —”

„Alles zeer waar,” gaf Riccardo toe, „desniettenstaande ben ik machteloos, om iets tegen dit ten hemel schreiend onrecht te ondernemen. Wie de macht heeft, is in zijn recht.

„Macht is geld, en ik ben arm. Welk voordeel heb ik van de mooiste sonate, wanneer ik haar niet kan laten drukken?”

„Maar waarom gaat u dan niet naar een muziekkuitgever en biedt hem de noten in manuscript — hij zou die met genoegen aannemen —”

„O, zeker — natuurlijk — zelfs met bijzonder veel genoegen!” riep Riccardo met ironie uit, „want hij kan dan voor honderd roebel alles stelen en mij daarna de vraag doen: „wat ik eigenlijk wil?” En hoe ik er bij kom, deze composities voor de mijne uit te geven? Wat u ons geleverd hebt, was onbruikbaar dilettantenwerk!” zal hij zeggen. „Deze muziek echter is die van een kunstenaar, door God begenadigd! De honderd roebel, die wij u voor uw knoeiwerk betaalden, hebt u ons afgeperst, want ge bedeldet als een Savoy-aard.”

„En hoe heet de roover van uw opera's?” vroeg Raffles, die deze woeste ontboezeming met geduld had aangehoord.

„Koro Lensky.”

„Koro Lensky —”?? vroeg Raffles verbaasd.

„Ja!”

„Is die man een Pool?”

„Ik weet het niet.”

„Schrijft de man zijn naam in twee woorden?”

„Ja.”

„Lensky met i of y?”

„Met y.”

„Hm. Dat is vreemd. Zeer eigenaardig,” mompelde Raffles.

„Kent u misschien dezen man?” vroeg Riccardo nieuwsgierig.

„Het is mogelijk. Kent u hem?”

„Persoonlijk niet. Wat ik echter van hem vernomen heb, is niet veel goeds. Hij moet een bluffer, een voormalig Russisch generaal zijn.”

„O — een generaal —” zei Raffles, die getroffen was door de overeenkomst van den naam en rang van dezen gewaanden componist met den naam en rang van Zijne Excellentie, die in het paleis woonde.

Op dat oogenblik sloeg de klok.

Raffles wendde zich tot Riccardo, reikte hem nogmaals de hand en zei:

„Waarde vriend, ik zal nauwkeurig informeren naar hetgeen ge mij hebt medegedeeld. Als alles zoo is, als ge mij hebt verteld, en daaraan twijfel ik niet, dan zal ik u helpen, verlaat u daarop.

„Ik zal u de producten van uw kunst terug verschaffen. U zult niet alleen bij het publiek bekend worden als de componist dezer werken, maar ook den prijs er voor ontvangen.

„Maar, wat de dame betreft, omtrent haar moet ik u tot mijn spijt zeggen, dat zij niet in staat is, u heden te zien of te spreken —”

„Is haar dan een ongeluk overkomen?” riep Riccardo uit.

„Nee, dat niet!” verzekerde Raffles hem.

„U verzwijgt zeker iets voor mij, mijnheer.”

„Ik ben uw vriend, maestro Riccardo Fiala en moet u als verstandig mensch onder het oog brengen, dat een fatsoenlijke vrouw voor al voorzichtig moet zijn en het oordeel der wereld in het oog moet houden. —”

„De liefde kent zulk een oordeel niet!” antwoordde Riccardo.

„Geloof mij, waarde vriend, dat ge met uw liefde alleen niet ver zult komen — ze zou u ten verderve kunnen voeren,” ging Raffles voort.

„Dat is mij onverschillig! In dit verderf zou ik zeker mijn geluk en een betere wereld vinden!”

„Goed, goed, waarde vriend — ik wil aan uw oprechtheid niet twijfelen. Maar ter zake: de dame laat u verzoeken, om bij den bekenden zenuwarts dr. Czernowitz uw adres achter te laten.

„En nu, waarde vriend, moet ik vertrekken. Ik moet nog een bezoek brengen aan dr. Czernowitz. Het zou mij aangenaam zijn als u mij daar heen wildet vergezellen.”

Riccardo aarzelde.

Raffles zag dat en zei:

„Het zou wel mogelijk kunnen zijn, dat de dokter eenig bericht voor u heeft.”

Riccardo's oogen fonkelden. Alles kwam hem zoo vreemd voor, dat hij aan de uitnoodiging geen gevolg wilde geven.

De Grootte Onbekende scheen dit op te merken.

Zijn plannen eischten, dat Riccardo voorloopig in zijn macht bleef en hij hem dus naar den dokter vergezellen moest.

Hij fixeerde Riccardo zoo scherp, doch met zulk een welwillende uitdrukking, dat hij diens vertrouwen won.

„Wees mijn gast, waarde vriend, en vergezel mij nu naar dr. Czernowitz”, drong hij aan.

Riccardo stemde ten slotte toe.

Terwijl zij wegreeden, dacht Raffles er over na, of generaal Korolensky, de echtgenoot van de schoone Elvira, misschien dezelfde was, die de composities gestolen had.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een ongelukkig huwelijk.

„En nu ben ik u er dankbaar voor, dokter, dat ge zoo goed wilt zijn, dezen jongen man voor eenigen tijd onder toezicht te houden”, zei Raffles tot den dokter.

„Mijnheer de markies”, antwoordde de dokter, „zeg mij nu eens openhartig, of u Riccardo Fiala er van verdacht houdt, dat hij Raffles is?”

Raffles keek den dokter aan en begon te lachen.

„Hij? Raffles? Neen, mijn waarde dokter! die ziet er anders uit, dat kan ik u verzekeren.”

„Welnu, dan ben ik gerust,” hernam Czernowitz, „want ik zou in geen geval mijn vertrekken, die alleen voor krankzinnigen bestemd zijn, voor zoo iemand beschikbaar mogen stellen.

„Alles heeft zijn grenzen. Met Riccardo is dat iets anders. U meent dat hij niet geheel normaal is en daarom mag hij vooreerst hier blijven. Ik had overigens niet gedacht, dat deze jonge man nog eens in een der cellen van mijn inrichting moest opgesloten worden. —”

„Zijn deze cellen betrouwbaar, dokter?” vroeg Raffles.

„Ja zeker. Wie in mijn inrichting wordt opgenomen, heeft het goed,” verzekerde de zenuwarts.

„Waarde dokter”, zei Raffles, „wij hebben geen tijd te verliezen — het is reeds laat en ik mag van uw gastvrijheid niet te lang misbruik maken. —

„U wildet mij de geheimen van het paleis Korolensky mededeelen.”

„Ja, tegenover u is dat zelfs mijn plicht,” zei de arts: Luister:

„Het noodlot van deze arme vrouw, de schoone Elvira, heeft mij diep getroffen. En ook dien armen Riccardo beklag ik zeer. Hij is een goede, brave jongen. Ik vrees alleen dat het noodlot, dat hem sedert jaren vervolgd heeft, hem van zijn verstand beroofd heeft. Dat kon niet langer zoo blijven.

„De vrouw van den generaal, die door haar gemaal steeds van de eene stad naar de andere getrokken wordt, is nu sedert eenige weken weer in Praag en sedert dien tijd ben ik niet minder dan zeventien maal, als haar vertrouwde arts, bij haar geroepen geworden, omdat zij telkens zenuwtoevallen kreeg.

De generaal....”

„Pardon, dat ik u in de rede val,” zei Raffles, „maar het is van zeer veel belang voor mij — heeft generaal Korolensky u wel eens verteld dat hij zeer muzikaal is?”

„Dat herinner ik mij niet — —”

„Ik heb gehoord, dat hij beweert, eenige opera's gecomponeerd te hebben, die met succes in eenige steden van Rusland opgevoerd zijn —” zei Raffles, doch Czernowitz schudde het hoofd.

„Dat zal wel een vergissing zijn,” meende hij.

„Ik heb echter ook gehoord,” ging Raffles voort, „dat hij deze composities gestolen heeft

van een jongen man, die zeer veel talent bezit."

„Aha, — riep de zenuwarts uit, — dat zou iets anders zijn, dat volkomen in de lijn van dien man ligt."

„Hm. Ik acht hem daartoe wel in staat!"

„Voorts heb ik gehoord, dat onze vriend Riccardo de bestolene is."

„Wat? Hoe bent u dat te weten gekomen?"

„Van hem zelf."

„Van Riccardo Fiala?"

„Ja."

De dokter sprong op. „Dat zou infaam zijn! Niet alleen Elvira, maar dus ook Riccardo het slachtoffer van dien schurk —? Dat kan niet mogelijk zijn. —"

In de grootste opgewondenheid liep de dokter om de tafel heen, waarop het souper stond.

„Mijnheer de markies, laat de soep niet koud worden," zei hij, „ik ben tot mijn spijt niet in staat, iets te gebruiken — — — Riccardo heeft dat dus zelf beweerd? Ja, u hebt wel gelijk, zijn verstand schijnt er onder geleden te hebben — — — ik begrijp nog niet, hoe een generaal, een militair, een gelukszoeker en valsche speler, er toe komen kan, composities van een armen drommel te stelen! —"

„Wat zegt u daar?" — vroeg Raffles met belangstelling, „generaal Korolensky een valsche speler?"

„O — van de allerergste soort. — — —"

Ook Raffles gebruikte niets van het souper. De mededeeling, dat generaal Korolensky een valsche speler was, trok zijn gansche aandacht. Zijn plan was nu gesmeed.

„De soep is inderdaad koud geworden," zei hij, nadat hij zijn kalmte had teruggekregen.

„Neem het mij niet kwalijk, waarde markies — wij moeten toch iets gebruiken."

De dokter schelde om een ander gerecht.

En onder het eten, vertelde de dokter het volgende:

„Ongeveer twee jaar geleden werd ik voor den eersten keer in het paleis geroepen. Eenige dagen te voren hadden de Excellenties hun feestelijken intocht gehouden.

„Het prachtige gebouw, dat vroeger aan een der Boheemsche magnaten had behoord, zou nu een gelukkig echtpaar huisvesten. Ach, er is nu niets dan ongeluk en zieleleed te vinden.

„Maar, laat ik u eenige bijzonderheden niet verzwijgen. Weet dan, dat deze schoone, jonge vrouw de dochter van een Hongaarschen boer is, die een groote som uit de loterij trok.

„Hij ging toen naar Parijs en huwde daar een tooneelspeelster. Elvira, de eenige spruit uit dit huwelijk, genoot een voorbeeldige op-

voeding, gedeeltelijk in een klooster, gedeeltelijk bij haar ouders. Toen zij naar de geboorteplaats van haar vader terugkeerde, ontstond er een verwijdering tusschen de dochter en haar ouders.

„Elvira trachtte zelfstandig te worden. Door haar buitengewone schoonheid werd haar natuurlijk door alle mannen het hof gemaakt.

„Elvira Sorota — dat is haar naam — kon niet tot een huwelijk besluiten, dat slechts geschieden zou om haar uiterlijke schoonheid. Slechts aan één man schonk zij in stilte haar genegenheid, zonder dat deze het vermoedde.

„Dat was Riccardo Fiala. Zij ontmoette hem op een der feestdagen van den heiligen Nepomucenus. Zij zag hem aan de voeten van het standbeeld bidden en daar maakte de schoone jongeling een onuitwisbaren indruk op haar. Hij was in diepe aandacht verzonken, bemerkte haar niet en ging heen.

„Hoezeer zij er ook naar verlangde hem terug te zien, toch ontmoette zij hem nooit. Maar bij toeval zag zij hem later, jaar op jaar, terug op den feestdag van den heiligen Nepomucenus.

„Het derde jaar zagen zij elkander weer. Het gebed, dat zij tot den heilige gericht had, werd verhoord.

„Hij zag haar als een koningin en als een muze van zijn kunst. Hij volgde haar spoor, maar toen hij haar in een huis in de Nieuwe stad zag verdwijnen, keerde hij terug.

„Hij begon nu te dichten en te componeeren en waagde het nooit, de godin van zijn hart te naderen, ook nog niet toen zij hem op zekeren dag plotseling ontmoette en groette.

„Als in een droom liep hij verder; slechts door een toeval had hij vernomen, wie zij was en hoe zij heette: Elvira Sorota. En nu begon hij zijn beide opera's te schrijven, de een, die als titel —"

„— Haar voornaam draagt", viel Raffles hem in de rede, terwijl de andere is getiteld: „De heilige Nepomucenus."

„Zeer juist", ging de dokter voort, „dat weet u natuurlijk reeds van hem zelf.

„De bovenaardsche liefde van deze beide menschen werd alleen verstoord door de omstandigheid, dat Elvira het niet langer bij haar ouders kon uithouden en naar een zelfstandige positie uitkeek.

„Zij kon er niet toe besluiten om een huwelijk aan te gaan met een der rijke personen, die naar haar hand dongen en daarom ging zij naar St. Cloud bij Parijs, als gezelschapsjuffrouw bij een oude, aristocratische dame wonen.

„Vol moed verliet zij het ouderlijke huis en

kwam bij de oude gravin. Zij werd buitengewoon vriendelijk ontvangen. Het duurde niet lang of Elvira was de vertrouwde en de vriendin der dame geworden.

„Deze kreeg spoedig zooveel vertrouwen in haar gezelschapsjuffrouw, dat zij deze al de geheimen die zij had, mededeelde.

„Zoo deelde zij haar onder meer mede, dat zij een eenigen zoon had, die haar veel zorg baarde. Deze was zoo lichtzinnig en verkwistend, dat zij zich genoodzaakt zag hem onder curateele te stellen, hoewel zulks feitelijk tegen haar gemoed indruischte.

„Hij was niet jong meer, deze zoon, maar reeds veertig jaar; hij bekleedde een voornaam betrekking in het Roemeensche leger. De helft van zijn kolossaal vermogen had hij er reeds doorgebracht, wat zij als een gevolg beschouwde van zijn steeds van de hand gewezen huwelijksaanzoeken.

„Haar levensdagen waren nu geteld en zij zou wel sterven zonder dat haar innigste wensch vervuld was om haar zoon in veilige haven te zien.

„Elvira hoorde dit verhaal, dat de oude dame bijna iederen dag deed, geduldig aan; zij trachtte de gravin te troosten. Maar de jobstijdingen, die de moeder telkens weer ontving, en de groote geldelijke offers, die zij zich moest getroosten, waren de oorzaak dat de oude dame plotseling ernstig ziek werd. De zoon werd per telegraaf ontboden — hij kwam en — het ongeluk, waarin Elvira thans nog verkeert, was gekomen.

„De graaf zag haar aan het ziekbed van zijn geliefde moeder, viel voor haar op de knieën en fluisterde haar toe:

„Zij is het!”

„Reeds na eenige dagen had de verloving plaats; en zoo werd zij zijn vrouw, de vrouw van Zijne Excellentie Korolensky.

„De generaal nam zijn ontslag uit den dienst. Spoedig had de bruiloft plaats en ging het jonge paar op reis. Na de wittebroodsweken kwam het ware karakter van den graaf voor den dag. Te Monte-Carlo verloor hij een millioen roebels. Hij wist geen raad, telegrafeerde zijn moeder, ontving van haar het geld om zijn speelschulden te kunnen voldoen, en dit had ten gevolge, dat de wanhopige moeder weldra aan een beroerte overleed.

„De graaf en generaal was de eenige erfgenaam. Hij erfde nog verscheidene millioenen, die echter eveneens als sneeuw voor de zon verdwenen.

„Toen begon hij Elvira te mishandelen. Ik verzoek u om mij te verontschuldigen, wanneer ik u niet al de ellende schilder, waaraan

de arme vrouw nu werd blootgesteld. Het zij u genoeg te weten, dat Elvira besloot een eind aan haar leven te maken. Alleen smeekte zij den hemel om hem nog eenmaal weer te zien, die het ideaal van haar meisjesjaren was geweest. Zij nam te dien einde haar toevlucht tot een list.

„Toen de graaf op zekerden morgen in een goede luim was, smeekte zij hem om nog eens met haar naar Praag te reizen.

„Het was in het begin van Mei en het feest van den heiligen Nepomucenus, dat op den 15den wordt gevierd zou spoedig plaats hebben. De graaf stemde daarin toe en toen zij te Praag kwamen wist zij, door zich te verkleeden, onbekend langs de straten te wandelen.

„In haar paleis won zij spoedig het vertrouwen van de talrijke bedienden. De graaf, die nog altijd veel voorliefde voor Boekarest gevoelde, reisde kort daarop naar deze stad, terwijl de gravin, in het nationaal costuum der Boheemsche vrouwen, geregeld het standbeeld van den heiligen Nepomucenus bezocht.

„Daar kwam haar droom tot werkelijkheid. Daar zag zij hem terug, hem, haar Riccardo.”

„Wanneer was dat?” vroeg Raffles.

„Juist heden voor een jaar,” antwoordde Czernowitz en ging voort:

„Toen de graaf uit Petersburg was teruggekomen, was zijn houding tegenover zijn vrouw nog ruwer geworden en toen hij weer voor eenige dagen op reis ging, maakte zij zich de gelegenheid ten nutte, om mij op te zoeken en mij om hulp te smeeken.

„Zij verhaalde mij alles, wat ik u heb medegedeeld en verzocht mij er voor te zorgen, dat haar echtgenoot voor krankzinnig verklaard en zij van hem bevrijd werd.

„Ik deed natuurlijk alles, wat ik kon, om haar te redden, maar kwam spoedig tot de overtuiging, dat de generaal niet krankzinnig, maar wel rijp voor het tuchthuis was. Zoo staan nu de zaken nog, alleen met dit onderscheid, dat de vrouw van den generaal verschrikkelijk aan zenuwtoevallen lijdt en ik steeds medicijnen moet voorschrijven om haar te kalmeeren.”

Dr. Czernowitz zweeg. Het verhaal had hem moeite gekost.

„Zeg mij nog, dokter”, zei Raffles, „wanneer de eerste eigenlijke kennismaking tusschen deze twee menschen heeft plaats gehad”.

„Heden, na de ontmoeting op de Carlsbrug. Het is waar, dat Elvira — zoo noemde ik haar altijd — met behulp van mejuffrouw Rabuscha andere kleeren had aangetrokken. En

toen zij bemerkte, dat Riccardo, dien zij gedurende een jaar niet had weergezien, haar op den voet volgde, en het zelfs waagde in de vestibule te komen, schreef zij haastig eenige woorden in haar gebedenboek, overhandigde het Riccardo, vluchtte naar mij, en biechtte alles onmiddellijk.

„Zij zei, dat zij, ten koste van alles, een onderhoud met hem moest hebben, en hem verzocht had des avonds om negen uur bij mij te komen.

„Ik vertelde haar onmiddellijk, dat ik dit in geen geval kon toestaan, daar ik mij met dergelijke liefdesbetrekkingen, die voor mij onaangename gevolgen na zich konden slepen, niet kon en mocht ophouden.

„Hoe veel leed mij dit ook veroorzaakte en hoezeer ik persoonlijk deze samenkomst billijkte, kon ik haar niet in mijn bescherming nemen.

„Elvira riep wanhopend wat zij nu moest aannemen, daar zij Riccardo geen bericht kon zenden.

„Juffrouw Rabuscha en ik trachtten haar zooveel mogelijk te kalmeeren; zij verkleedde zich haastig, verliet mijn huis, om zich naar haar paleis te begeven, waar zij door den generaal zóó werd ontvangen, dat ik door ijlboden geroepen werd. Toen zijt gij verschenen, markies.”

„Ja, zeldzaam, zeer zeldzaam”, fluisterde Raffles. „En nu nog een vraag, dokter, dan neem ik afscheid, om al het verdere persoonlijk te behandelen. Staat de gravin nog in eenige betrekking met haar ouders?”

„Neen”, verklaarde de dokter. „Elvira vertelde mij, dat zij spoedig na haar vertrek elkander uit het oog hadden verloren, haar vader was naar Australië vertrokken, terwijl de moeder naar Parijs was teruggegaan.

„Waarschijnlijk hebben beiden niet het geringste vermoeden, dat hun mooie dochter een gravin is, en welk noodlot haar getroffen heeft!”

„Dokter”, zei Raffles. „Ik zou het gaarne zoo ver willen brengen, dat deze ongelukkige gravin de eenvoudige, doch gelukkige vrouw van een wel is waar nog onbekenden, doch begaafden kunstenaar werd.”

„Hoe u dit zoo gemakkelijk zeggen kunt, begrijp ik niet, markies,” zei Czernowitz.

„Hoe ge dit echter in werkelijkheid tot stand kunt brengen, zal mij zeer verwonderen. Dan moet ge een toovenaar zijn.”

Raffles begon te lachen en zei:

„U moet mij daarbij echter nog een weinig behulpzaam zijn, dokter. Ik kan niet tooveren en heb medewerking noodig, vooral ook van het toeval. In géén geval mag er een bijeenkomst tusschen hen plaats hebben, voordat ik dit toesta. Ik verzoek u daarom den man, die zich in uw kliniek bevindt, streng te bewaken en hem ter geruststelling mede te deelen dat zijn levende muze spoedig zal verschijnen.

„Maak het hem duidelijk, dat hij voorloopig bij u moet blijven, omdat hij anders het gunstige oogenblik laat voorbijgaan.”

„Het is goed”, antwoorde de dokter.

„Voorts verzoek ik u, dokter, er voor te zorgen, dat hij uitstekend verpleegd wordt, ik veroorloof mij de vrijheid u daarvoor reeds nu te betalen.”

Raffles legde eenige banknoten op tafel, die de dokter echter terug schoof.

„Welnu, wees dan zoo goed het voor een armen patient aan te nemen,” zei Raffles.

„Waar zou ik u kunnen treffen, markies, als er iets bizonders gebeuren mocht?” vroeg Czernowitz.

„Ik reis waarschijnlijk hedennacht nog naar Boekarest, iets naders kan ik u daarover dus niet zeggen. U zult wel van mij hooren; ik heb het genoeg u te groeten.”

Raffles drukte den zenuwarts de hand en vertrok met spoed.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een gewaagd spel.

Raffles vond zijn vriend Charly Brand nog in het restaurant van Petroschick, waar hij op zijn gemak de couranten las.

„Wel, wat is er voor nieuws?” vroeg Raffles.

„Niets bijzonders”, antwoordde Brand, die er verheugd over was, dat hij zijn vriend weer bij zich had.

„Luister”, zei Raffles, „je moet je zoo spoedig mogelijk naar ons hotel begeven, onze rekening betalen, de koffers naar het Noorder Station laten brengen en daar gereed staan om op reis te gaan.”

„Dreigt er dan gevaar?” vroeg Brand.

„Niet voor ons, maar wel voor een ander”, luidde het antwoord.

Brand waagde het niet om verder te vragen.

Raffles wendde zich nu tot den kellner en vroeg of hij ook een adresboek van Boedapest had.

„Neen”, antwoordde deze kortaf, omdat hij meende, dat de gast met hem schertste.

Maar lord Lister had reeds een ander plan.

Zijn oog viel op een geleerd uitzienenden man, die de „Boekarest Herald” las.

Hij ging naar hem toe en zei tot hem:

„Vergeef mij, mijnheer, wanneer ik u stoor, maar ik wilde u vragen of u op het gebied van de moderne muziek misschien op de hoogte zijt?”

De heer legde de courant neer en bood Raffles een stoel aan.

„Ja”, zei hij, „ik ben wel is waar van beroep litterator, maar ook een groot liefhebber van muziek. Wat wenscht u?”

„Ik zou gaarne van u willen weten”, antwoordde Raffles, „of twee opera's, die onlangs te Boekarest, Warschau en Sofia opgevoerd zijn, eenig succes gehad hebben. Een van die opera's heeft een titel, die vooral hier te Praag belangstelling zou opwekken, namelijk: „De heilige Joannes Nepomucenus.”

„Ach ja en de andere heet Elvira!”

„Kent u deze opera's?” vroeg Raffles verast.

„Jawel — ze zijn van Koro Lensky,” luidde het antwoord.

„Zeer juist! Kent u den componist?”

„Persoonlijk niet, maar ik heb gehoord, dat

hij een voormalig Roemeensch generaal moet zijn”.

„Zoo, zoo. Weet u ook, wie deze opera's gedrukt heeft?” vroeg Raffles nu.

„Jawel. De bekende Tschischinow te Sofia. Hij moet den auteur daarvoor meer dan een miljoen roebel betaald hebben”.

„Weet u dat zeker?”

„Zeer zeker. Ik ben er volkomen mee op de hoogte.”

„Ik dank u zeer voor uw inlichtingen,” zei Raffles en nam afscheid.

„Wat ik weten wilde, heeft die heer mij reeds medegedeeld”, zei Raffles tot Brand, toen hij zich weer bij dezen voegde.

Hij bestelde nog twee glazen wijn.

De kellner kwam er spoedig mee aan.

„Kent ge misschien generaal graaf Korolensky,” vriend, „den eigenaar van het mooie paleis aan het Hadschiner plein?” vroeg Raffles hem.

„Of ik hem ken, natuurlijk niet persoonlijk, — gaf de kellner ten antwoord. — Maar eenige van zijn bedienden komen hier wel eens en dan hoort men zooveel.”

„Bij voorbeeld dat hij zoo rijk is?” opperde Raffles.

„Ach ja, maar als men honderd miljoen bezit en die op één avond verliest, dan heeft men niets meer.”

„Is de generaal dan zoo'n speler?”

„Ja, mijnheer. Hij is hier ook reeds bankhouder geweest, in de clubzaal —”

„Hm, maar hij wint toch zeker ook wel eens, men kan toch niet altijd verliezen?” informeerde Raffles.

De kellner haalde de schouders op.

„Tot nu toe heeft hij toch nog al zijn verlies gedekt,” beweerde Raffles.

„Totdat het zoover komt, dat zijn valsche wissels niet betaald worden”, zei de kellner op minachtenden toon.

„Wat?” vroeg Raffles. „Bedenk wel, wat ge daar zegt!”

„Ik heb niets te bedenken, het is zoo!”

„Maar is de generaal dan geen man van eer?”

„Wel ja! Zijn vrouw krijgt iederen dag een pak slaag van hem!”

„Ik dank je, vriend”.

Raffles stond op en verliet met Brand het lokaal.

Gedurende het gesprek met den bibliothecaris en den kellner, had hij zijn vriend gevraagd nog een oogenblik geduld te hebben. Nu zei hij:

„Charly, haast je nu! Laat onze bagage naar het Noorder Station brengen.

„Of en waniteer wij vertrekken, weet ik nog niet. Luister nu naar hetgeen ik je te zeggen heb.

„Je moet niet in het station blijven, maar je zoo spoedig mogelijk naar het Hadschiner plein begeven, waar ik je hoop te vinden. Vooruit nu maar! Gauw!”

Raffles ging naar het Hadschiner plein. Hier was reeds alles in nachtelijke rust; naar het scheen zelfs ook het paleis Korolensky.

Hij ging naar de toegangspoort en drukte op de elektrische bel.

Dr. Czernowitz had hem wel gewaarschuwd, om zich niet alleen in dit gebouw te begeven en nu schelde hij in weerwil daarvan midden in den nacht de bewoners op.

Hij hoorde voetstappen en zag dat de elektrische lichten werden opgedraaid.

Spoedig daarna kwamen eenige bedienden door den voortuin.

„Wat verlangt ge?” vroeg een van hen.

„Ik verzoek u om dadelijk het hek open te doen, ik ben de markies Longchamps de Berry en kom voor een dringende zaak.”

Aarzelend werd het hek geopend.

„Het doet mij leed, u in uw nachtrust gestoord te hebben”, zei Raffles en gaf den portier een bankbiljet.

„Hoe gaat het hare Excellentie, mevrouw de gravin?” vroeg Raffles belangstellend.

„Slecht, mijnheer, zeer slecht!” luidde het antwoord. „Hare Excellentie heeft sedert eenige uren koorts, zij ijlt, het is vreeselijk; zij schreeuwt soms zoo luid, dat men het door het geheele paleis kan hooren”.

„En waar bevindt zich Zijne Excellentie de generaal; kan ik hem spreken?”

„Neen, Zijne Excellentie is niet in het paleis”.

„Hm, dat is jammer,” zei Raffles, maar de oogen van Raffles fonkelden van blijdschap. „Weet u ook, waar Zijn Excellentie is?”

„Zijn Excellentie wilde met den trein van 1 uur naar Boekarest vertrekken, maar de toestand van zijn vrouw hield hem terug”.

„En toen?” informeerde Raffles.

„Ja, ik weet niet, of het niet zeer onbescheiden is,” begon de portier aarzelend.

„Neen, u moogt mij alles zeggen, ik verzoek u daarom, ik kom ambtshalve, en ben overigens van alles op de hoogte”, drong Raffles aan.

De bedienden keken elkaar aan.

„Dus, als ge weet waar de generaal zich bevindt, zeg het mij dan onmiddellijk, ge zult er geen schade bij hebben. Sedert wanneer hebt ge geen salaris meer ontvangen?” drong Raffles opnieuw aan.

Allen keken vreemd op, maar deze vraag maakte hen spraakzaam.

„Ach, mijnheer,” riepen allen door elkander, „wij hebben sedert acht dagen.... de generaal betaalt ons gewoonlijk en hij heeft ons gezegd dat hij geen geld ontvangen had”.

„Ziet hier”, zei Raffles, „neemt dit voorlopig in ontvangst”, — tot aller verwondering overhandigde hij ieder een tamelijk bedrag. „Zeg mij nu, waar de generaal is”.

„In het Hotel de Saxe,” luidde het antwoord.

Raffles wist genoeg.

Nu nog één vraag:

„Wie past mevrouw op?”

„Niemand?”

„Zij wil niemand bij zich hebben,” zei een der bedienden, „en wanneer wij den dokter willen ontbieden, dan roept zij: neen! Dan luisteren wij aan de deur, en wij hooren dat zij telkens een naam noemt, die niet te verstaan is.”

„Luidt die naam misschien ook Riccardo?”

„Ja, zoo ongeveer”.

„Goed. Hoort mij nu verder aan, mijn vrienden. Zooals ik reeds zeide, heb ik hier een zeer gewichtige zending te verrichten. In elk geval zullen hier vannacht groote veranderingen gebeuren.

„Het is zelfs mogelijk, dat ik zelf eigenaar van dit paleis word. Ge kunt er van verzekerd zijn, dat ik u allen goed zal behandelen.

„Daar de generaal hier niet aanwezig is, moet ik hem in het Hotel de Saxe gaan opzoeken. En wat de gravin betreft, zal ik persoonlijk naar dr. Czernowitz gaan, die hier, zoo als mij bekend is, ongeroepen dag en nacht toegang heeft. Hij zal door een heer vergezeld zijn, dien ge niet alleen toegang tot het paleis moet verschaffen, doch ook in het particuliere ziekenvertrek van de gravin moet toelaten.”

De bedienden waren ondanks hun onderdanigheid door deze kennisgeving ten einde raad. Raffles bemerkte dit en vroeg:

„Stelt ge belang in het lot van uw mevrouw?”

„O!” riepen zij allen tegelijk, „als wij helpen konden!”

„Gij kunt het echter niet, maar *ik* kan het!” ging Raffles voort. „Ik ben met alle geheimen van dit kasteel bekend. Mevrouw de gravin is het slachtoffer van haar brutalen echtgenoot, die bovendien een valsche speler is. Mevrouw kan echter niet leven, noch sterven voor zij een man, die haar vroeger na aan het hart lag, gesproken heeft. Het is Riccardo, naar wien zij in hare gebeden zoo verlangend roept. De heer die in gezelschap van dr. Czernowitz hier komen zal, is deze Riccardo. Brengt deze heeren bij de gravin en laat alles verder aan hen over. Laat in de kamers nergens hoog licht branden, maar zorgt er voor dat de verlichting gedempt is. Neemt alles een goed verloop, dan kunt gij op een goede belooning rekenen.”

„En als nu de generaal in dien tijd terugkomen mocht?” vroeg een der bedienden.

„Dat denk ik niet,” antwoordde Raffles. „Mocht dit echter het geval zijn, vertelt hem dan niet wat er gebeurd is, laat hem gerust zijn gang gaan, als gij maar handelt, zoo als ik gezegd heb.”

„Chauffeur, naar het Noorderstation”.

Met de grootste snelheid reed Raffles met de auto weg.

Door dezen grooten spoed zou men kunnen denken, dat hij de vlucht nam.

Maar hij bekommerde zich nergens om.

Als het een belangrijke zaak gold, dan ging hij er gewoonlijk rechtstreeks op los.

Juist toen hij bij het station gekomen was, wilde Brand in een auto wegrijden.

Nu namen beiden daarin plaats en reden naar dr. Czernowitz. Onder weg gaf Raffles zijn vriend de noodige instructies.

„Jij moet nu de rol van Riccardo vervullen,” zei hij, „met den dokter aan het ziekbed van de gravin verschijnen en dan zal je door je persoon en je woorden meer bereiken dan alle zenuwartsen ter wereld kunnen doen.

„Natuurlijk mag de zieke de verwisseling der personen niet bemerken. Jij moet je rol, zoowel in houding, als stem en karakter zoo weten te spelen, dat zij meent, dat jij Riccardo bent.

„Door jouw aanwezigheid zullen er reeds wonderen verricht worden; maar versterk haar vooral nog door te zeggen, dat zij nog dezen nacht bevrijd zal worden.

„Zorg er voor, dat zij op dr. Czernowitz vertrouwt, die alles zal aanwenden om haar te redden.”

„En de generaal?” vroeg Charly.

„Is niet aanwezig. Maar mocht hij ondanks mijn verwachting, toch aanwezig zijn, houd

hem dan dezen doek onder den neus; hij zal dan dadelijk bewusteloos neervallen.

„Zoo als je weet, houd ik anders niet van dergelijke middelen. Maar in dit geval moeten wij alles doen in het belang der patiente”.

De auto hield nu voor het huis van den zenuwarts stil. Er scheen nog licht bij hem te branden; misschien was hij nog aan zijn bezigheden.

Raffles schelde en spoedig daarna keek juffrouw Rabuscha uit een der vensters.

Zij herkende den markies dadelijk en haastte zich, de deur te openen.

„Ik verzoek u,” vroeg Raffles, „ons dadelijk bij den dokter aan te dienen, hij weet reeds waarom wij hier komen.”

De assistente ging naar binnen en Raffles fluisterde Brand iets in het oor. Deze nam dadelijk een andere houding aan.

Dr. Czernowitz kwam hem vriendelijk tegemoet, maar hij schrok, toen hij Charly zag.

„Hemel, dat is niet mogelijk,” riep hij uit. „Ik weet zeker, dat ik den aan mijn toevertrouwen patient goed heb laten bewaken.”

„O, gij meent, dat Riccardo uit uw kliniek ontvlucht is?!” vroeg Raffles lachend. „Stel u gerust, waarde dokter, u treft geen blaam. Onze wederzijdsche vriend Riccardo zit veilig en wel in het vertrek, dat gij hem hebt aangevozen en heeft het nog niet verlaten. Deze heer, die gij niet ten onrechte voor uw patient aanziet, is mijn vriend d'Aosta, die tot ons geluk zooveel toneelspelerstalent bezit, dat hij Riccardo precies kan en ook wil imiteeren.”

„Maar die oogen...” zei Czernowitz, nog vol twijfel in zijn stem.

„Die oogen!” lachte Raffles, „die oogen! Ja, daar is iets eigenaardigs mee geschiedt en ik wil niet ontkennen, dat ik daar de hand in heb gehad.

„De natuurlijke kleur der oogen van mijn vriend, baron d'Aosta, is blauw, maar door een middeltje, dat ik heb uitgevonden en toegepast heb ik deze opvallende kleur zoodanig kunnen veranderen, dat zij thans sprekend gelijken op de blauw-zwarte oogen van onzen vriend, hier boven. Ik heb dat natuurlijk om een gewichtige reden gedaan.”

„Dat is waarlijk frappant”, zei dr. Czernowitz. „Zouden de heeren zoo goed willen zijn, mee naar binnen te gaan?”

„Neen,” antwoordde Raffles, „wij moeten u verzoeken, met ons mede te gaan, en zoo spoedig mogelijk; laat alles in den steek; het betreft Elvira en Riccardo, het gaat op leven en dood in het paleis van Korolensky.”

„Hoe weet ge dat?”

„Ik kom er juist vandaan”.

„Wat? U hebt het gewaagd?”

„O, ik durf wel meer te wagen, dokter,” lachte Raffles, „maar kom toch spoedig, de auto staat gereed; stapt beiden in. Ik rijd intusschen terug naar Hotel de Saxe en hoop u over een uur in het paleis van den generaal te begroeten.”

Door het plotselinge verschijnen der heeren was dr. Czernowitz duizelig geworden. Hij gevoelde, dat hij door de omstandigheden werd meegesleept en luisterde maar half naar hetgeen zijn begeleider hem te zeggen had.

Herhaaldelijk moest hij navragen. Het was hem, alsof hij droomde. Als ook alles werkelijkheid was, dan begreep hij dat dit spel geen goed einde kon hebben.

De dokter was niet kleingeestig, maar zijn goede naam kon in opspraak komen, als —

De auto stond echter reeds voor het paleis. De bedienden deden de deur open. De generaal was afwezig.

In een der zalen van het Hotel de Saxe zaten acht zeer gedistingeerde heeren om de groene tafel en speelden baccarat.

Onder hen bevond zich ook generaal Korolensky. Hij was den ganschen avond gelukkig geweest. Er lagen stapels goud en banknoten voor hem.

Daarbij kwamen nog verscheidene chèques, eereschulden van eenigen der gasten, die hun geld reeds verspeeld hadden. De generaal was reeds in het bezit van acht maal honderd duizend florijnen — men speelde namelijk met Oostenrijksch geld — die hij in den tijd van eenige uren gewonnen had. Hij streek tevreden langs zijn baard, en dronk daarna aan het buffet verscheidene glazen champagne.

De overige heeren spraken intusschen over de vreemde luimen van godin Fortuna, die den generaal heden zeer gunstig was.

Deze nam weer plaats en begon opnieuw te spelen. Eenigen van de heeren, die zijn groote verliezen van den laatsten tijd kenden, gaven hem den raad, nu met spelen op te houden.

„Gekheid!” riep de generaal, „acht maal honderd duizend florijnen, dat is nog niet eens een millioen”; en zich tot prins Charkoi wendend, noodigde hij dezen tot verder spelen uit en had weldra weer honderd duizend florijnen gewonnen.

Thans meenden de heeren, dat het tijd werd om met spelen op te houden, maar de generaal dacht daar nog niet aan. Tevergeefs noodigde hij de aanwezigen uit.

Nadat allen hem op beleefde manier geweigerd hadden, dronk hij wederom eenige gla-

zen champagne en werd daardoor steeds opgewondener.

Allen waren zeker vertrokken, als niet juist een der bedienden een heer aanmeldde, die den wensch had te kennen gegeven, dat hij nog gaarne deel wilde nemen aan een partij baccarat.

De oogen van den generaal schoten vuur — er was dus nog een, die spelen wilde.

Maar de bediende bracht den in het voorvertrek wachtenden heer zijn kaartje terug met de opmerking, dat markies Longchamps de Berry hem niet bekend was en dat ieder, die tot de club wilde toegelaten worden, door een der leden moest worden, geïntroduceerd.

„Vraag dan aan Zijne Excellentie generaal Korolensky of hij zoo goed wil zijn, mij te introduceeren”.

„Zeer goed, mijnheer”, antwoordde de man.

Eenige oogenblikken daarna stond de generaal voor Raffles.

„Ja, mijnheer de markies,” zei hij, „het doet mij leed, dat ik u niet van dienst kan zijn. Ik zou gaarne een spel met u willen wagen, maar de heeren mogen het niet toestaan”.

„Excellentie, waarvoor zijn er plichtplegingen noodig, ik heb geld genoeg bij mij om te spelen.”

„Maar, dan moet u nog altijd geïntroduceerd worden.”

„Dan verzoek ik u, mij aan de heeren voor te stellen”, zei Raffles.

„Dat is onmogelijk, maar ik wil u een voorstel doen. Ik heb de heeren, kort voordat u aangediend werdt, tevergeefs een laatste partij aangeboden, en nu bied ik u onder vier oogen een spel aan.”

„Daarvoor dank ik u, neen, ik speel alleen in tegenwoordigheid van getuigen en stel u dus voor om in het bijzijn der heeren te spelen.”

„Mag ik u vragen, mijnheer de markies, waaraan wij de eer te danken hebben, u hier te zien?”

„Als u zooveel aan de vormen hecht, mijnheer de generaal, dan wil ik u gaarne eenige bijzondere aanbevelingen noemen.

In de eerste plaats zekeren Riccardo Fiala, met wiens geestesproducten gij u verrijkt hebt, en aan wien gij daardoor netto een millioen roebels schuldig zijt.”

De generaal werd doodsbleek.

Hij tastte met zijn bevende rechterhand in zijn borstzak. Raffles deed hetzelfde.

„Verder noem ik al uw bedienden, die sedert langen tijd geen salaris van u ontvangen hebben”.

De generaal werd nu vuurrood, zijn oogen schoten vlammen tegen den vreemdeling.

„Mijnheer, wat veroorlooft gij u?” riep hij uit.

„Blijf kalm, mijnheer,” zei Raffles, „anders zou ik u dadelijk de derde en laatste aanbevelingskaart overhandigen, namelijk die van den chef van politie te Praag.”

De generaal keek doodsbleek naar den koelbloedig voor hem staanden man.

„Overigens heb ik nog introductiekaarten voor u van al degenen, wier namen door u valschelijk op wissels geschreven zijn”.

De generaal ging rechttop staan en vroeg:

„Wat verlangt gij, mijnheer?”

„Ik verlang, mijnheer”, antwoordde Raffles, „dat gij beleefd moet zijn en mij aan de heeren voor zult stelen, zooals ik reeds zoo even heb te kennen gegeven.

„In hun tegenwoordigheid zal ik u, onder het spel, het geld afwinnen, dat gij maestro Riccardo Fiala schuldig zijt.

„Als u aarzelt om aan mijn verzoek te voldoen, dan zal ik u aan het gerecht overleveren.”

„Wees zoo goed mij te volgen”, zei generaal Korolensky en begeleidde Raffles naar de clubzaal.

„Mijne heeren”, zei hij, „het is gebleken, dat mijn geheugen mij in den steek heeft gelaten.

„Markies Longchamps de Berry, dien ik u thans voorstel, is een van mijn vroegere vrienden, aan wien ik veel verplicht ben; ik mocht het hem dus niet weigeren, met hem te spelen; mag ik u daarom verzoeken, nog een poosje hier te blijven?”

Men kon dit verzoek niet weigeren.

„Om hoeveel?” vroeg de generaal, terwijl hij in zijn geld woelde, „ik stel voor als eersten inzet driemaal honderdduizend florijn, u hebt immers volgens uw beweren geld genoeg bij u?”

„Het doet mij leed,” antwoordde Raffles, „ik heb slechts eenmaal honderd duizend aan contanten bij mij, maar dat is volgens mijn meening genoeg”.

„Welnu, dan honderdduizend!”

De kaarten werden geschud; het spel begon. Twee minuten later was het uit; de generaal had verloren.

„Revanche!” riep de generaal, terwijl hij betaalde.

„Nu tweemaal honderdduizend!”

„Goed”, antwoordde Raffles kalm.

De kaarten werden opnieuw geschud; de generaal verloor weer. Met een doodsbleek gelaat riep hij wederom „Revanche!” zette viermaal honderd duizend en verloor weer.

„Nu achtmaal honderdduizend!” riep de generaal.

„Pardon, Korolensky,” zei een der heeren, „zoo veel geld hebt ge niet meer. Ik geloof, dat het voor heden ook genoeg is”.

„Ik wil nogmaals revanche!” riep de generaal, „wie van de heeren wil borg voor mij staan?”

Niemand antwoordde.

„Ik verpand mijn paleis, dat zes millioen kost, voor drie millioen”, schreeuwde de generaal.

„Dat geldt!” zei een van het gezelschap, die reeds lang een tegenstander van dezen avonturier was en maakte een schriftelijke verklaring op.

Terwijl Korolensky de verklaring naar Raffles toeschoof, vroeg hij hem of hij woord zou houden.

„Ja”, antwoordde deze koelbloedig.

De partij bleef lang onbeslist. De kansen keerden soms, maar eindelijk sloeg als het ware de weegschaal naar den kant van Raffles over; hij had gewonnen.

De generaal werd razend.

„Nu de rest! Twee millioen tweemaal honderd duizend florijn,” riep hij uit, met bloed beloopten oogen.

„Mijnheer de markies is nog niet gevraagd, of hij verder spelen wil,” merkte een der aanwezigen op.

„Ja, ik ben bereid,” zei Raffles kalm.

„De rest, zeg ik!” schreeuwde de generaal.

Raffles vertrok geen spier van zijn gelaat.

„Goed”, zei hij en won.

Degeen, die de verklaring, waarbij de winner eigenaar van het paleis werd, in handen had, overhandigde Raffles nu de verklaring, waardoor deze thans eigenaar van het paleis Korolensky was geworden.

Het spel was nu ten einde. De heeren keken de beide spelers aan, waarvan de een, Raffles, met een ironisch lachje naar zijn tegenpartij keek, die steeds meer champagne naar binnen goot.

„Men moest eigenlijk voorzichtiger met zijn vrienden omgaan”, merkte een der heeren op.

„Mijne heeren”, zei generaal Korolensky plotseling tot de aanwezigen; „ik ben nu geruïneerd, totaal geruïneerd. Ik bezit nu niets geen geld of goed meer. Nu nog de laatste partij, de allerlaatste, om het eenige, dat ik nog bezit!”

Allen keken met spanning naar den graaf, om te hooren, welk een inzet hij nu aanbieden zou. Alleen Raffles keek onverschillig, alsof de zaak hem niets aanging. Maar inwendig kookte hij.

De stem van den generaal klonk nu dof toen hij uitriep:

„Het is mijn laatste inzet — mijn vrouw!”

„Mijn vrouw tegen mijn verloren kapitaal!”

De heeren keken elkander verbaasd aan.

„Neen! Onmogelijk! Dat is bar! Dat nooit, generaal!” klonken eenige stemmen door elkaar.

Raffles bewoog zich niet.

„Ik wil het beslist”, schreeuwde de graaf.

„Maar gij moet, waarde markies”, zei thans een der aanwezige heeren tot Raffles, „in tegenwoordigheid van al deze getuigen beloven, dat gij deze vrouw, als gij haar ook wint, en die wij in uwe bescherming aanbevelen, ook waarlijk beschermen zult.

Beloofst gij dat markies?”

Raffles reikte hem zwijgend de hand.

„Dus mijne heeren, het geldt!” zei de generaal met een grafstem.

De partij begon en geleek op een moorddadigen strijd. Op het oogenblik dat Raffles de kaarten opnam, werd hij nu toch werkelijk opgewonden; hij kon geen meester over zich zelf blijven. Zijne handen beefden.

Het was nu het laatste bedrijf van zijn comédie, als die eens mislukte?

Onwillekeurig kwam hem de toestand voor den geest, die er komen moest als hij verloor. Hij beet op zijn lippen, zijn handen beefden. Raffles was meer ongerust dan de generaal.

Er heerschte diepe stilte. Ieder hield den adem in; men hoorde alleen het tikken van de klok op den schoorsteen.

De slagen werden geteld. Na iederen trek een korte pauze, alsof de strijders uitgeput waren en het niet waagden den strijd verder voort te zetten. Zij beefden over al hun leden, hun oogen schoten vuur. Nog hadden zij evenveel slagen gewonnen; eindelijk, plotseling, alsof men het nog niet verwacht had, alsof het nog verscheiden uren kon duren, kwam de beslissing.... de generaal had wederom verloren.... Nu was hij alles kwijt!

„Volgt mij”, zei Raffles tot de bedienden, toen hij een half uur later weer in het gebouw aan het Hadchinerplein terugkwam. „Zijn dr. Czernowitz en de heer d'Aosta aanwezig?”

„Ja, mijnheer”, luidde het antwoord.

„Goed, — zei Raffles, — luistert allen naar mij. Vanaf dit oogenblik hebt gij alleen aan mij te gehoorzamen. Ik ben hier thans heer en meester.

„Ik heb hier, — ging hij voort, terwijl hij een beschreven vel papier uit den zak haalde, — het onderteekende bewijs van uw vroege-

ren meester, die niet meer in leven is, dat al zijn bezittingen, welke zich in dit paleis bevinden en ook het paleis zelf, aan mij toebehooren. Zooals gij kunt zien zijn onze handteekeningen ondersteund door de handteekeningen van de gentlemen, die bij het spel, waarbij dit alles als inzet gold, tegenwoordig waren.”

De bedienden bogen zich allen over het papier en trokken zich toen terug. Allen keken vol afwachting naar Raffles, die het papier toevouwde, het kalm in zijn binnenzak stak en aldus voortging:

„Ik verzoek thans den kamerdienaar van den overleden graaf mij naar dokter Czernowitz, die hier aanwezig is, te brengen.”

Terwijl de andere bedienden uiteen gingen, voldeed de kamerdienaar van Korolensky aan het bevel.

„En hoe is het met mevrouw, dokter?” — luidde de eerste vraag van Raffles, nadat hij den zenuwarts begroet had.

„De gemalin van Zijn Excellentie slaapt kalm en rustig, markies”, antwoordde de dokter, wiens gelaat straalde van blijdschap; „de gevaarlijke crisis is voorbij en dit alles hebben wij alleen aan dezen heer te danken”.

Hierbij wees de dokter op Charly Brand.

„Heeft hij zijn rol goed gespeeld?” vroeg Raffles.

„Uitmundend!” luidde het antwoord. „Reeds op het eerste gezicht van den gewaanden Ricardo verminderde de koorts; het was alsof haar arme ziel rust gevonden had.”

„Dat wist ik wel. Je hebt haar gesuggereerd, boy”, zei Raffles tot Charly, „door de mededeeling, dat je haar nog dezen nacht zoudt bevrijden en haar van alle ellende verlossen.”

„Ja en met dit bewustzijn en vooruitzicht is zij rustig ingeslapen,” voegde de dokter hier aan toe.

„Dat is uitstekend! Ik zou haar in dezen toestand wel eens willen zien, dokter; ik verzoek u, mij naar haar te begeleiden”, vroeg Raffles.

„Ik vrees, als de generaal komt —” opperde Czernowitz.

„Die komt niet,” verzekerde Raffles.

Raffles zag nu wat hij verricht had — het was het werk van een halven dag — hij zag voor zich een beeld van rust. Een traan van ontroering blonk in zijn oogen. Hij had dit werk wel is waar niet alléén volbracht, maar zonder zijn genie en het geluk van het toeval, was het nooit gelukt.

Hij kon zich moeilijk verwijderen van dit beeld van den vrede, maar het moest. Lang hield hij zijn oogen op de schoone slaapster

gevestigd en zei tot den dokter, toen zij het vertrek verlieten:

„Morgen vroeg kunt u haar onzen echten Riccardo in de armen voeren. Ik zal daar niet meer bij tegenwoordig zijn, hoe gaarne ik dit ook wenschte.

Groet Riccardo en Elvira van mij en deel hun mede, dat ik hun dit paleis als huwelijks-gift gaarne afsta, ten minste voor het geval dat Elvira geen vooroordeel gekregen heeft tegen dit gebouw, waaraan zooveel treurige herinneringen voor haar verbonden zijn.

Verder overhandig ik u hierbij een millioen, zijnde het bedrag, waarvoor generaal Korolensky onzen opera-componist heeft bedrogen.

En gij, dokter, — ontvang mijn innigsten dank voor uw eerlijke bemoeiingen!”

„Maar, markies” — riep de dokter, „waak of droom ik? Wat moet dit alles beteekenen — —??”

„Dat moet beduiden,” zei Raffles, terwijl hij een sigaret opstak, „dat de generaal dood is. Hij heeft zich zoo even doodgeschoten, nadat ik hem dit paleis, met alles wat er bij behoort, afgewonnen heb. Het is treurig, maar goed — zoowel voor hem als voor allen.

En nu, leeft allen wel! —”

Den verbluftten bedienden gaf Raffles nog in haast een pakje banknoten ter verdeeling en snelde toen met Brand uit het paleis.

„Nu vlug naar het station, Charly,” zei Raffles.

„Mijn doel is bereikt. Ik heb wel is waar bij deze geschiedenis meer dan een millioen aan contacten opgeofferd; maar daar tegenover bijna vier millioen verworven. Zoodra ik den tijd gekomen acht, wil ik het paleis, dat zes millioen waard is, weer verkoopen.”

„En de premie, Edward, die je wildet verdienen?”

„Moet ik daar heden ook nog over spreken? Je verlangt te veel van mij, Charly,” lachte Raffles.

„Ach, ik vraag het maar.”

„Goed, ik zal je daarin ook nog ter wille zijn, opdat je ziet, dat ik ook met dit zaakje niet verlegen zit. Reeds morgenochtend zal ik, — natuurlijk anoniem, een vijf maal groo-tere premie uitloven en aan waarde bij de Bank van Engeland deponeren, onder voorwaarde, dat men mij de origineele premie toewijst. Heb ik haar dan niet eerlijk verdiend, Charly?”

„Ja zeker,” zei Brand lachend.

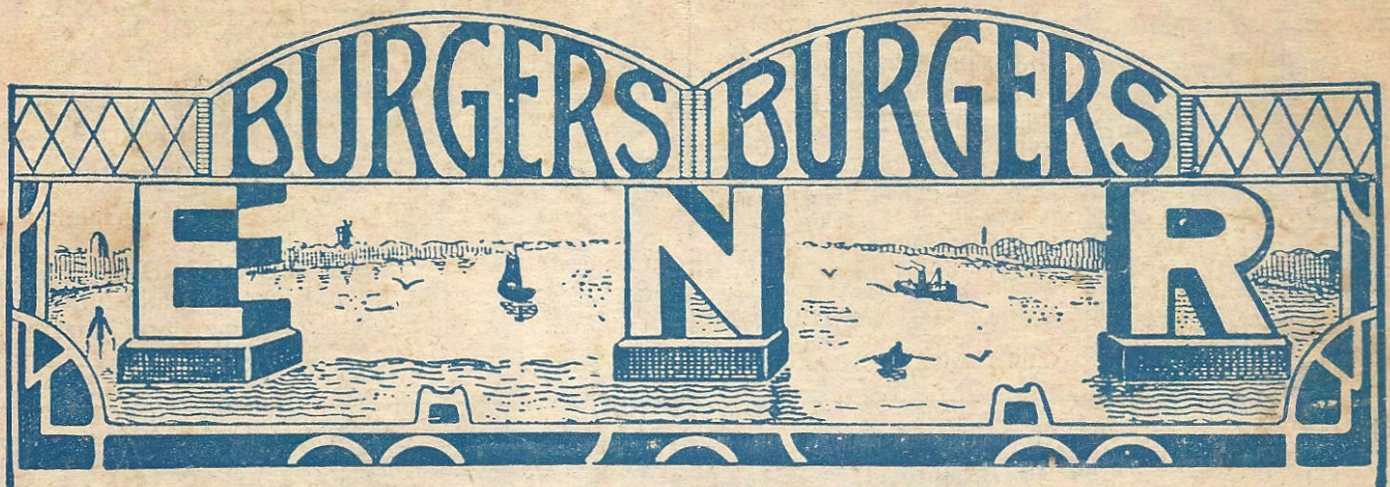
„Zie je nu wel, mijn jongen, dat ik gelijk had, toen ik tot je zei: „Je zult lachen! Wij kunnen dat nu gerust doen.”

„En waar gaan we nu heen?” vroeg Brand.

„Dat weet ik nog niet, Charly”, antwoordde de Groote Onbekende. „Dat zal mij onderweg naar het station wel invallen. Me dunkt een reisje naar Egypte is niet kwaad!”

De volgende aflevering (No. 94) bevat:

DE CHEQUE-VERVALSCHER

Geen reclame die zoo pakt als

SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.

Rijwiel

— solide is. —